

Brændpunkt Syrien

Imperialismens ”endeløse krig”

Demos er en politisk forening, der blev oprettet i 1968.

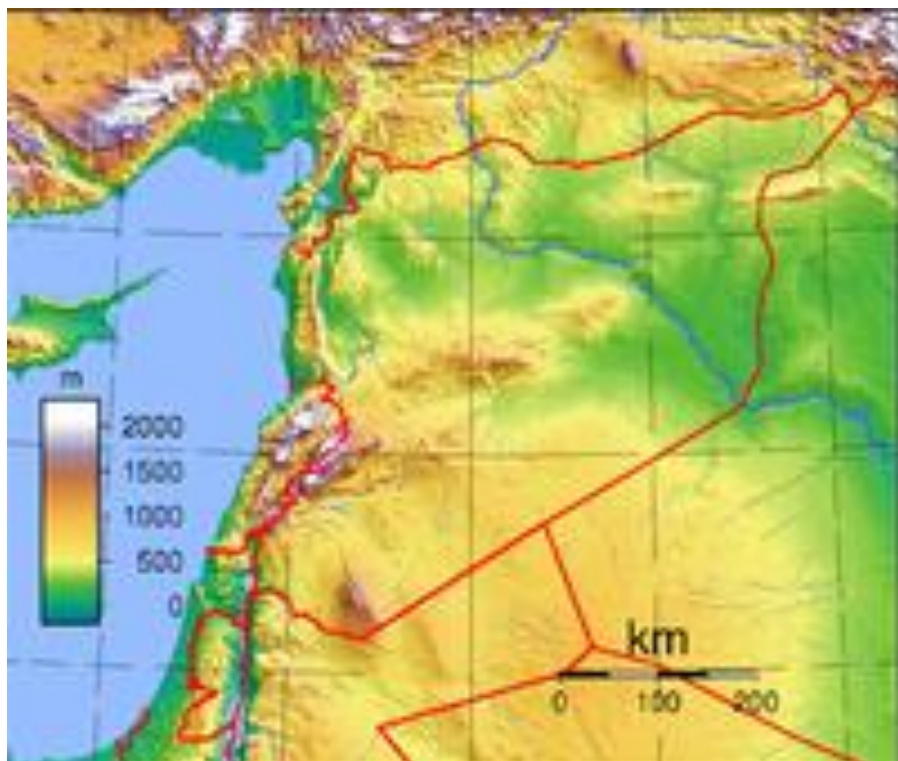
Demos har en butik på Skt. Hans Torv i København.

- Demos arbejder for international solidaritet og fred.
- For Retten Til Modstand og Frihed
- Mod nationalisme og racisme
- Mod Sexisme og Hatecrimes
- Nej til Hetz mod Befolkningsgrupper
- Mod Global Udbytning og Undertrykkelse

Demos har siden 1988 udgivet det antiracistiske tidsskrift
Demos Nyhedsbrev

Email: demos@demos.dk Elmegade 27, 2200 Kbh. N, +45
35351212, bank: 1551 5686164 Mobile Pay: + 68 415

Ansvarlig overfor presseloven: Tove Jensen. Redaktionen
afsluttedes ultimo november 2017.

Syrien grænser mod nord til Tyrkiet, mod øst til Irak, mod syd til Saudi- Arabien, mod vest til Libanon, mod syd til Israel og Jordan. Syrien har 14 provinser som blev styret fra Damaskus.

Bogen er første gang udsendt af foreningen Demos i december 2017. Trykt hos Christensen Grafisk.

Denne udgave er sprogligt tilrettet i 2021.

Redaktion: Dokumentationsgruppen.

Fotos Dok. Foto, hvor intet andet er oplyst. EAN
9788775550029.

Brændpunkt Syrien_I

Imperialismens ”endeløse krig”

Indhold

Intro s.7

Syrien og optakt til krigen s. 9

Dekonstruktion af Syrien s.14

Borgerkrig s. 18

Stedfortræderkrig s. 20

Regionskrig – og Israels imperiedrømme s.21

Religionskrig – et kritisk perspektiv s. 37

Balkanisering. S. 40

Den kreative destruktion af Mellemøsten. s.50

Kampen om ressourcerne. s. 55

Vand:

Gas og olie. S.59

Imperialisme og globalisering s. 63

Giftgas og Mediekrige s. 69

Kurderne rolle s.80

”War Without End” s. 84

USA's største våbenproducenter og aftagere s 87

Krigen fra oven. S.91

Danmark og elektronisk krigsmateriel s.95

Danmarks forsvarsstrategi 2016. S.97

Nato topmøde: ”Krigen mod terror” 2017. S. 100

Solidaritet med det syriske folk s. 104

Afslutning s. 107.

Fotos og baggrundsmateriale s. 109.

Intro.

Hvilke kræfter og strategiske mekanismer har de vestlige magter og dermed NATO sluppet løs, da man intervenerede i Syriens politiske krise.

Vi vil i det følgende tillade os at bruge krigen og konflikten i Syrien som et termometer på den globale politiske temperatur. Specifikt ser vi på NATOs påtagede opgave og dermed de gamle kolonimagters krigshandlinger, hvad enten de kaldes missioner, kampagner, missioner, konflikter... eller krige.

Syrien er fortsat hærget af en omfattende konflikt og krig, der begyndte i 2012 samtidig med, at den valgte præsident Bashar al- Assad stadig opretholdt magten i store dele af landet. Både USA, Rusland, NATO -lande, Tyrkiet, Iran, Saudi -Arabien og Israel medvirker aktivt til konflikterne.

Der er store strategiske og ressourcemæssige interesser på spil. Imperialismens stærke kræfter, rustningsindustriens udvikling og den globale økonomi har linet op til et omfattende, clash med Iran og et Kina i kulissen. Krigen i Syrien har aktuelt stået på i 6 lange, frygtelige år. Krig er gruppevækkende. Bogen giver et billede af Syriens historie og Syriens placering samt den rolle landet er kommet til at spille i den imperialistiske verdensorden, hvor der kæmpes om de fremtidige ledende positioner.

Bogens ide er at rejse en debat med et antiimperialistisk perspektiv og se kritisk på den meget komplekse situation, som Syrien befinder sig i. Bogen peger på globaliseringen af kapitalismen og det militærindustrielle kompleks som det syriske folks fjende.

Vi erstatter, de misbrugte og misvisende etniske og religiøse perspektiver, som hovedparten af medierne henholder sig til, når de skal forklare ”krigen” - med et revolutionært klasseperspektiv.

Et perspektiv, der i høj grad er fraværende i *den dominerende fortælling* om Syrien og Mellemøsten.

Foto (AP / Syrisches Fernsehen)

Bashar Hafez al-Assad er Syriens nuværende præsident, øverstkommanderende for Syriens væbnede styrker og generalsekretær for det regerende Ba'ath-parti.

Han har fungeret som præsident siden år 2000, hvor han efterfulgte sin far, Hafez al-Assad, som ledte Syrien i 30 år indtil sin død. (Wikipedia)

Syrien og optakt til krigen

Syrien - officielt Den Syriske Arabiske Republik - er et land i det vestlige Asien, der grænser op til Libanon og Middelhavet mod vest, Tyrkiet mod nord, Irak mod øst, Jordan mod syd og Israel mod sydvest.

Centrale spørgsmål for en politisk og regional løsning på den nuværende konflikt og krig vil være afhængig af løsninger af det kurdiske spørgsmål, Irans forhold til de øvrige lande i regionen og Israels aggressive ekspansionsdrømme.

Den Syriske Arabiske Republik strækker sig fra en 100 km. lang Middelhavskyst til steppe- og ørkenområder mod øst og sydøst. Store dele af de tørre områder er ubeboede eller meget tyndtbefolkede, mens 80 % af befolkningen bor i den vestlige femtedel af landet, først og fremmest i og mellem de to storbyer Damaskus og Aleppo. Området er bakket med bjergkæder, der løber nord-syd, bl.a. Anti - Libanon på grænsen til Libanon (Hermonbjerget, 2.814 meter).

Her findes størstedelen af landets sparsomme vandressourcer, og landskabet veksler mellem agerjord, græsskråninger og skove. Mod øst er nedbøren mindre, og mod sydøst ligger Den Syriske Ørken, som strækker sig ind i Jordan og Irak og fortsætter på Den Arabiske Halvø. Nord herfor løber floden Eufrat 300 km gennem det centrale steppeområde; floden muliggør opdyrkning af Eufratdalen. Øst for Aleppo er floden opdæmmet og danner *den store Assad sø med det vigtige vandkraftværk.*

Landets hovedstad Damaskus er blandt de ældste kontinuerligt beboede byer i verden.

Området, som i dag er Syrien, var beboet allerede før år 2500 f.Kr. Siden blev det lagt ind under en lang række riger, til dels fordi den vestlige hovedadgang til Mesopotamien går gennem Syrien. I 600-tallet blev Syrien erobret af muslimske arabere.

Under korstogene var kystregionen periodevis under frankisk herredømme, og i det 13. århundrede blev området erobret af mongolerne. Dernæst kom det under Osmanner riget indtil 1922, hvor det blev fransk mandatområde. Selvstændighed opnåedes i 1944 og blev anerkendt af Frankrig i 1946 efter afslutningen af 2. verdenskrig

Det syriske folk er hovedsageligt af arabisk oprindelse. I den nordlige del af landet lever armenske, kurdiske og tyrkiske minoriteter.

Der findes også en meget stor gruppe palæstinensiske flygtninge i Syrien, men antallet er usikkert. Den jødiske befolkning fik tilladelse til at forlade landet i 1992.

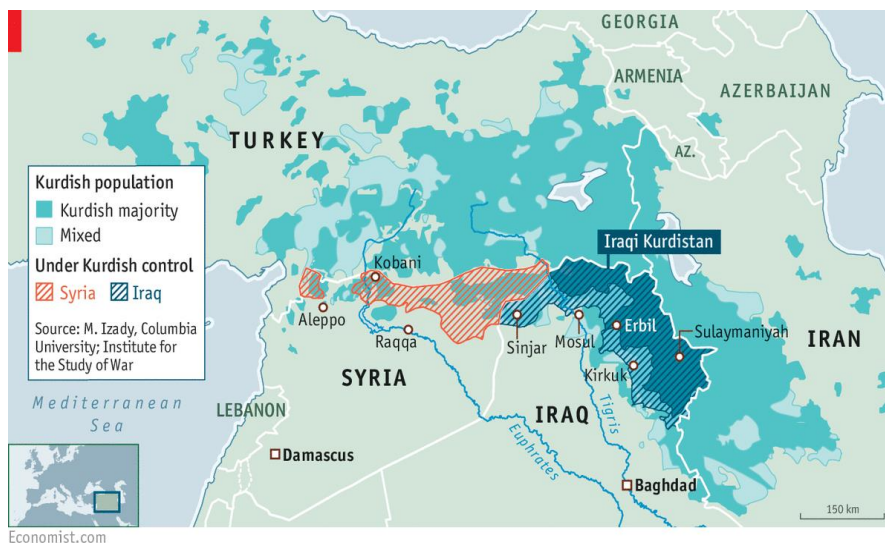
Hovedparten af befolkningen er sunnimuslimer (74 %). Herudover er de største minoritets-religioner i Syrien følgende: Shiamuslimer (13 %) - især alawitter, twelve og ismailiter - kristne (10%), hvoraf flertallet er antiokiske ortodokse, resten er græskkatolske, og armensk ortodokse m.m. Desuden drusere (3%) og jøder (små samfund i Damaskus, Al-Qamishli og Aleppo)

Befolkningens sammensætning er et centralt tema, når der aktuelt i 2017 skal forhandles en varig fred i Syrien. Der er ved forhandlingsbordene ofte sat spørgsmålstejn ved Syriens befolkningsmæssige sammenhængskraft.

Og stormagterne inklusive Israel spekulerer i et svækket Syrien, der er opdelt i flere selvstændige områder bl.a. et Kurdistan, og andre områder opdelt på etnisk og religiøs baggrund.

Se mere side: 13.

I det turkise område lever en kurdisk majoritetsbefolkning. I det lyseblå område lever en blandet befolkning. Det røde skraverede er Syriens område, det mørketurkis er Iraks område. Med byen Erbit som hovedstad.

De skraverede områder er kurdiske. De røde ligger i Syrien og de turkise i Irak. Den turkis plamage er områder, hvor der bor en kurdisk majoritet, og i lyseblå områder er der blandede grupper. Den mørkere skraverede turkis er irakisk Kurdistan med Hovedstaden Erbil.

I det følgende en kort gennemgang af antallet af kurdere, der lever i Mellemøsten, Europa og Nordamerika, da spørgsmålet om et Kurdistan indgår aktivt både i militærstrategiske og økonomiske løsninger

Kurderne:

Antallet af kurdere i verden er behæftet med en vis usikkerhed, fordi spørgsmålet om deres antal også er politisk. Kurdistan menes at være hjemland for et sted mellem 20 millioner mennesker (Gyldendals Store Danske Encyklopædi.) og helt op mod 35 millioner mennesker (Faktalink om Kurdere).

I Syrien.

I 1947 blev der med sovjetisk støtte oprettet en kurdisk republik med hovedstad i Mahabad (Iran). Republikken overlevede kun i et år, men fik stor kulturel og åndelig betydning efterfølgende. Der bor skønnet 1-2 millioner kurdere i hele Syrien. De udgør omkring en tiendedel af befolkningen, Langs grænserne mod Tyrkiet og Irak, og i de store byer, bor der mange kurdere. Efter udbruddet af borgerkrigen bevilgede Bashar al- Assad syrisk statsborgerskab til ca 300.000 statsløse kurdere. Kurdere i Syrien har under borgerkrigen i landet etableret selvstyre i tre regioner under den fælles betegnelse **Rojava (Syrisk Kurdistan)**.

Sommeren 2012 blev syriske styrker trukket ud af kurdiske områder i nordøst og kontrollen overladt til det kurdiske parti PYD, som er allieret med PKK i Tyrkiet.

I Tyrkiet. Over halvdelen af verdens kurdere bor i Tyrkiet, hvor de udgør cirka en femtedel af den samlede befolkning.

Tallene er dog omstridte. Ifølge tyrkiske opgørelser udgjorde kurderne i 2006 lidt over 11 millioner ud af de 73 millioner indbyggere i landet. Kurderne i Tyrkiet hævder derimod selv, at de er mellem 20 og 25 millioner. I Irak bor der henved seks millioner kurdere, hvilket ligeledes svarer til omkring en femtedel af den samlede befolkning. Tyrkiet har ikke tænkt sig at give kurderne selvbestemmelse.

Kurderne i Irak har siden 1991 haft et reelt selvstyreområde, hvor der i dag bor ca. 6 millioner mennesker. Det kurdiske styre blev udvidet, og kurdere fik centrale positioner i irakiske ledelsesorganer efter parlamentsvalgene i 2004 og 2005. I 2005 blev den Kurdiske Regionale Regering med sæde i Hewler anerkendt i den nye irakiske grundlov. Barzani var præsident for den autonome provins Kurdistan indtil udgangen af oktober i år. *I Iran* er cirka syv procent af befolkningen kurdere. I andre dele af verden bor der større grupper af kurdere.

Der bor kurdere i *en række vestlige lande*. Det skyldes især, at der gennem 1960'erne ankom et stort antal kurdere til Vesteuropa og Nordamerika som gæstearbejdere.

Tusinder af andre flygtede i 1970'erne fra Tyrkiet til europæiske lande, og i de to efterfølgende årtier flygtede titusindvis af kurdere fra Iran. Mange flygtede til Tyskland, hvor der i dag bor omkring 800.000 personer med kurdisk baggrund, og Frankrig, Storbritannien og Sverige er hjemland for et stort antal kurdere. Ifølge *Kurder.dk* bor der op mod 25.000 kurdere i Danmark. Læs mere om kurderne s. 43 og s. 81.

kilde:<https://faktalink.dk/titelliste/kurderne-2013-en-nation-uden-stat>

Dekonstruktion af Syrien

I hele Mellemøsten er konflikten med Israel central. Israel har siden seksdageskrigen i 1967, hvor de besatte Palæstina, også besat Golanhøjderne i den sydlige del af Syrien, der ligger helt op til Libanon.

I 1976 blandede Syrien sig i den libanesiske borgerkrig.

Først i 2005 trak Syrien sine tropper ud af landet efter pres fra det internationale samfund og den libanesiske opposition. Syrien har siden 1979 været på den amerikanske terrorliste, og de amerikanske myndigheder har yderligere pålagt en handelsembargo mod Syrien.

Syrien anklages for - sammen med Iran – at støtte paramilitære organisationer som Hizbollah og Hamas. Og Syrien har også i en årrække haft en større hærstyrke stationeret i Libanon, og var dermed stærkt engageret i borgerkrigen i Libanon.

Udenrigspolitisk og militært er Syrien stærkt allieret med Rusland, som blandt andet har en flådebase i landet.

Udover det tætte og med tiden øgede forhold, Syrien har til Iran og Hizbollah, modtager Assad-regimet økonomisk og politisk støtte fra Rusland.

Syrien er Ruslands eneste tilbageværende allierede i Mellemøsten.

Men Syrien har, som nævnt – derudover gode politiske forbindelser med Kina. Sammen med Rusland har Kina flere gange argumenteret mod, at FN skulle gribe ind i Syriens interne anliggender og nedlagt veto i Sikkerhedsrådet.

Parlamentarisme – i et autoritært regime

Formelt set er Syrien en parlamentarisk republik, men i praksis har landet fungeret mere som et autoritært regime. 1970 kom Hafez al-Assad fra Det Arabiske Socialistiske Ba'ath-parti til magten ved et ikke-blodigt militærkup. Det autoritære regime har haft kontrol siden og da præsidenten døde i 2000, overtog hans søn Bashar al-Assad præsidentembedet. Magten er hovedsageligt koncentreret hos præsidenten og hans nærmeste rådgivere fra militæret og sikkerhedspolitiet. Oppositionen er undertrykt, og der er meget lidt respekt for menneskerettighederne.

Ifølge forfatningen har Ba'athpartiet en central rolle i landets styre. Ba'athpartiets ideologi er panarabisk med socialistiske fortegn, og partiet dominerer den politiske scene. Præsidenten er statschef og øverstbefalende, nomineres formelt af parlamentet og skal godkendes ved en folkeafstemning. Parlamentets 250 medlemmer vælges hvert fjerde år. To tredjedele af pladserne er reserverede til Ba'athpartiet. Det kan noteres, at tillem্পningen af landets forfatning påvirkes af det faktum, at Syrien mellem 1963 og 2011 kontinuerligt styredes ved undtagelseslove.

Styret støttes af Alawitterne og sunniborgerskabet.

Mandatperioden er syv år, og præsidenten, der også er præsident for Ba'athpartiet, kan genvælges.

Præsidenten leder regeringen, vælger statsministeren og på dennes anbefaling også andre ministre.

Valg: Den 26. februar 2012 stemte syrerne for en ny grundlov for landet.

Den nye forfatning skulle muliggøre blandt andet et 16 flerpartisystem, hvilket ifølge regimet skulle bringe en afslutning på det halve århundrede med et-parti-styre. Af landets 14.580.000 stemmeberettigede deltog 8.376.000 (omkring 57 %), og 89 % stemte for den nye forfatning. Afstemningen blev af mange anset som en skinmanøvre for at dæmpe protesterne. Den 6. maj 2012 oprettedes flere partier, og et parlamentsvalg blev forberedt.

Syriens skiftende internationale position

Assad og Syrien blev i 00'erne - om end manglen på politisk frihed og parlamentarisme var udtalt - set som et progressivt mellemøstligt land, normdannende for demokratisering af et-partistyreformen.

Desuden nød Assad en vis international respekt, og blev sammen med familien en del af Middelhavets jetset-kultur. Da Bashar al-Assad kom til i 2000, moderniserede han landet både politisk, økonomisk og kulturelt.

Det var i høj grad nødvendigt for at animere den stagnerende økonomi.

Økonomien var presset på grund af manglende støtte udefra og store udgifter ved det militære engagement i Libanon indtil 2005.

Desuden var der et øget pres på arbejdspladser på grund af 1,5 mill. Flygtninge, som Syrien tog imod efter USA's invasion af Irak i 2003. Landets industrielle udvikling, der blev styret stramt af Ba'athpartiet, blev sat i stå, og landet havde ved udbruddet af "borgerkrigen" ca.50 % arbejdsløse.

En katastrofe for landet og befolkningen.

Syrien har som beskrevet haft en dobbelttydig politisk position. På den ene side det land, der behandlede de statsløse palæstinensere relativt godt, og hvor udviklingen - vedrørende uddannelse, sundhed og kvinders retsstilling - var foran de øvrige arabiske naboer. På den anden side et regime, der anvendte undtagelseslove, der begrænsede befolkningens bevægelsesfrihed og mulighed for at mødes. Og lovene gav myndighederne ret til at anholde alle, der mistænktes for at true det autoritære styre. 1 I 2011 ophævede Assad de 48 love. Men den igangsatte positive udvikling varede kun ved, indtil det arabiske forår kom til Syrien i 2011. Sammen med følgerne af den voldsomme tørke i landbrugsområderne, og stigende uro over regeringens manglende evne til at håndtere udfordringerne, røg låget omsider af tønden. Da folk demonstrerede, var det starten på den syriske borgerkrig.

Marxist.dk marts 2011 fra én af de store demonstrationer.

Borgerkrig

"Det arabiske forår" spredte sig i 2011 til Syrien, og Assadregimet mødte de folkelige protester med vold. Rene massakrer gennemførtes blandt andet i byen Homs. Tilfangetagne mennesker blev udsat for tortur og forfølgelse. I flere syriske byer blev der, som en del af det arabiske forår i 2011, arrangeret protester. De havde i begyndelsen karakter af en fredelig protest imod menneskerettighedskrænkelser, manglende indflydelse, manglende økonomiske muligheder og fire årtiers autoritært et- partistyre under Ba'athpartiet og dets ledere: først Hafez al-Assad 1971-2000 og siden 2000 hans søn Bashar al-Assad. Det syriske regime slog hårdt ned på demonstranterne, og måneder inde i revolutionen omringede styret oprørerne og angreb med artilleri. Oprørsgrupperne radikaliseredes - det væbnede oprør blev skabt - et oprør, der spredte sig - ændrede karakter og kæmpede mod regimets hær og militser. Syriens blodige borgerkrig har kostet over 170.000 mennesker livet og 2,9 millioner syrere flygtede ud af landet. Halvdelen af dem er børn. Assad er og var ikke ene om at agere brutalt.

Et utal af sunniislamiske militser har meldt sig i konflikten, og har kunnet hverve nye tilhængere. Bedst organiseret er IS og den lokale aflægger af al-Qaeda, al-Nusra. Sidstnævnte anses for at være "moderat." De har ifølge amerikanske kilder et "samarbejde" med vestlige lande mod Assad. Hertil kommer shiamilitserne, Hizbollah fra Libanon og al-Quds fra Iran, der kæmper sammen med Assad, og som ikke holder sig tilbage, når det gælder overgreb mod civile.

På et tidspunkt stopper krigshandlingerne; ingen krige varer evigt. Så venter et kolossalt genopbygningsarbejde af det næsten ødelagte land, samt en forsoning mellem de stridende parter. En tikkende bombe udgør den mio. syriske flygtningebørn, der i dag lever i lejre, hjemme som ude. De befinder sig i en sårbar og udsat situation, og frygten er, at de radikaliseres og hverves til at gå ind i islamistiske grupper. Ganske som det skete med afghanske flygtninge, der siden blev til Taleban og al-Qaeda. Den brutalitet, de lagde for dagen, var hidtil uset, men det blev få år efter overgået af IS i Irak og Syrien. Er der en indbygget automatik, der gør, at volden og kynismen eskalerer for hvert nyt led der lægges til?

Hizbollah-krigere efter mange døde og sårede.pg/se/ nyheder (Göteborg post).

Udover de interne alvorlige modsætninger i krigen i Syrien, udnytter eksterne kræfter det ”tomrum”, der skabes i krigssituationen. Både økonomiske og strategiske strukturer opretholder og intensiverer de konflikter, der udspiller sig globalt.

Indtil videre fastholdes Syrien og det øvrige Mellemøsten i en krigssituation – uden mulighed for at afslutte konflikterne - udenom den globale finanselite og de imperialistiske magter.

Stedfortræderkrig

Krigen i Syrien er en stedfortræderkrig, hvor både globale og regionale kræfter på syrisk jord kæmper om magt og ressourcer, og hvor Israels stormagtsdrømme er retningsgivende.

Krigsdeltagere: USA, Rusland, Tyrkiet, Saudi Arabien, Qatar Israel og NATO? Regionale parter: Israel stormagtsdrømme.

Irans præstestyles interesser i konflikten både religiøst og strategisk. Kurderne – med drømmen om et Kurdistan.

Islamister fra regionen med forestillinger om et kalifat.

Foto: Dagbladet Arbejderen: Trump og Netanyahu.

Regionskrig – og Israels imperiedrømme

I 2011 brød oprøret mod Assadstyret, som nævnt, løs og tusindvis af syrere gik ud i gaderne og krævede frihed, politiske reformer og et opgør med styrets undertrykkelse. De gjorde det på tværs af skel mellem klasser, by og land og på tværs af de eksisterende skel, der var oparbejdet gennem de mange års autoritære styre.

På det tidspunkt handlede det syriske oprør hverken om etniske eller religiøse modsætninger. Det handlede ikke om islamistisk terror eller om regionale magters rivalisering på syrisk jord. Det syriske oprør fremstod i et kort tidsrum som et internt oprør, drevet af et ønske om forandring, fra det syriske folk.

”Assad-regimet var imidlertid meget hurtigt til at italesætte oprøret dels som styret af udefra kommende magter og agenter (læs USA, Israel, Saudi-Arabien, Qatar), og dels som drevet af islamistiske terrorister, der kun var ude på at indføre en sunni ekstremistisk stat.” ”På tragisk vis er begge disse påstande blevet deres egne selvopfyldende profetier” skriver nogle danske forskere.¹

Men havde Assad ikke fat i noget essentielt omkring det såkaldte ”Arabiske Forår” spørger vi. Oprøret i Syrien blev ikke et revolutionært oprør. Oprøret druknede i de mange komplekse, politiske kampe i det brændende Mellemøsten.

¹ Citat fra DIIS- hjemmeside, om stedfortræderkrig af Helle Malmvig fra hendes bog ”Borgerkrigen i Syrien, Historisk, politisk og militært”, udgivet af Forsvarsakademiet 2017. [Syrien er blevet en stedfortræderkrig. Men hvorfor og hvad er konsekvenserne? | DIIS](#)

Dem har hverken Assads styre, deres profetier eller de øvrige magthavere i Mellemøsten kunnet styre. Så efter den første begejstring fra de fleste vestlige medier, ændrede krisen og krigen i Syrien karakter, og der er nu både tale om en regionalisering af krigen og en globalisering af krigen. Og virkeligheden er, at en række regionale magter er trådt frem og har involveret sig i den syriske krig som en part i modsætning til Assad- styret. Dét har fået alvorlige sikkerhedspolitiske konsekvenser for hele Mellemøsten. Den såkaldte borgerkrig er blevet en krig, der føres på syrisk jord som stedfortrædende for andre nationers konfliktforhold bl.a mellem Saudi – Arabien og Iran, og mellem en række arabiske lande og Israels stormagtsdrømme. Og uden for regionen udspilles den globale kamp om magten mellem giganterne USA, Rusland og Kina – men på syrisk jord. I den kamp spiller Israels imperiedrømme en afgørende rolle.

Rabat i Marokko 2011 begejstrede unge revolutionære i ” det arabiske forår”. Foråret blev for en del - kimen til øget radikaliserings blandt desillusionerede unge – i arbejdsløshed og underlagt ny dominans og kaos. Foto: Jyllands posten 25.01.16.

Bindegale bosættere?

Rabbiner Bent Lexner, som opfattes som en besindig jøde, bliver spurgt til den gamle jødiske drøm om et Storisrael - Eretz Israel - fra den ægyptiske grænse til Babylon, som det er beskrevet i Det gl. Testamente. Han afviser dette som en konspirationsteori, der mest dyrkes i nogle muslimske kredse, ikke i jødiske. Er der jøder, der forfægter tanken, da findes disse især blandt bindegale bosættere, mener Lexner.

Det er et nedslående perspektiv for ethvert håb om forsoning. Bosætterne lægger ikke skjul på, at jøderne har ret til Bibelens forjættede land, og at dette inkluderer Judæa og Samaria, som er Biblens betegnelse for Vestbredden.

Muligt, at det også gælder for Sinai og Babylon; men det er ikke en gængs jødisk opfattelse... Israel anerkender alle suveræne stater i Mellemøsten og deres grænser.

Flertallet af verdens 14 mio. jøder ønsker, at det nuværende Israel opnår anerkendelse og fred med naboerne, og at landets grænse kommer til at gå et eller andet sted omkring 1967-grænsen.

Dog er man internt uenige om, hvordan man skal håndtere bosættelserne, og hvordan palæstinenserne skal kompenseres for dem". Spørgsmålet er ubekvemt. For det rokker ved det billede, der søges skabt om Israel som "Mellemøstens eneste demokrati. Refereret fra Religion.dk. 5. marts 2009

Der er meget der indikerer, at Lexner taler mod bedre vidende. At han søger at skjule, hvor langt fremme Israel er med at realisere den bibelske drøm om et Stor Israel - Eretz Israel. Det er ikke kun bindegale bosættere, der nærer stormagtsdrømmene.

Religiøse Kilder

Det følgende er en nogenlunde kronologisk gennemgang af de bibelske kilder, der fortsat har vital betydning for store dele af den jødisk-israelske befolkning, landets politikere og dets militær.

Drømmen om Eretz Israel daterer sig tilbage til Det gl. Testaments Mosebøger, der dog ikke er entydige med hensyn til, hvor grænserne går. Første Mosebog kap. 15 vers 18-21, beskriver det som det land, Gud lovede til Abraham, og inkluderer Libanons nordlige grænse, østover ind i Syrien, mod syd langs Jordan-floden til Det Døde Hav, og langs Nilen op til Middelhavet.

I Anden og Femte Mosebog udstrækkes grænserne fra Middelhavet til Eufrat, og Gud citeres for at have sagt til Abraham, "Jeg vil give indbyggerne i landet i din hånd, og du skal drive dem ud".

For jøderne er Mosebøgerne altafgørende, mens de ikke tillægger det betydning, at Det nye Testamente begrænser Eretz Israel til området omkring Jerusalem (Matthæus kap. 2, 20-21.) 586 f.Kr. erobredes Jerusalem af Babylon, og jøderne blev deporteret til det nuværende Irak; mange flygtede dog til Egypten.

Trods tabet af land, så var drømmen om et jødisk land fortsat intakt i slutningen af 1800- tallet, hvor europæiske jødiske intellektuelle, som et alternativ til tidens grasserende antisemitisme, undfangede ideen om en jødestat – zionismen.

Zionismen

I 1896 udgav Theodor Herzl "Den jødiske stat", hvori han skrev, at jøderne kun kan opnå accept i verden, hvis de er én nation og ét folk. Det jødiske spørgsmål er internationalt og skal afklares som sådant. Herzl foreslog forskellige former for en jødisk stat; bl.a. at den skulle være en moderne stat baseret på oplysningstidens europæiske idealer, og ikke en religiøs stat.

I skriftet ”Gammelt-nyt-land” skildrede Herzl den jødiske stat som et socialistisk paradis. Herzls ideer blev mødt med stor begejstring, en zionistisk verdensbevægelse blev grundlagt og fik støtte af især russiske og østeuropæiske jøder. Trods udbredt antisemitisme, var de fleste vesteuropæiske og amerikanske jøder forholdsvis tilfredse med de borgerrettigheder, de havde opnået.

Den zionistiske bevægelse udviklede sig i tre retninger:

1. Den socialistiske zionisme (opdyrkning af jorden, kibbutzer),
2. den religiøse zionisme (rabbinere, forberedelse til Messias' komme)
3. den kulturelle zionisme (jødisk hjemland, spirituelt og kulturelt center for jødedommen).

Zionisterne udså sig det gamle bibelske land, Palæstina, som målet for deres stræben. Palæstina var imidlertid en del af Det Osmanniske rige (ligesom Syrien) indtil det i årene før den 1. verdenskrig gik i opløsning. Herefter blev Palæstina engelsk mandatområde.

De tidligste planer for en jødisk stat omfattede flg. landområder: det historiske Palæstina, det sydlige Libanon inkl. Litani-floden og Golanhøjderne.

Afgørende for dannelsen af en jødisk stat var, at den engelske regering i Balfour-erklæringen af 1917, "så med sympati på oprettelsen af et nationalt hjem for det jødiske folk, *dog under forudsætning af, at intet må gøres, der skader Palæstinas ikke-jødiske samfunds civile og religiøse rettigheder*".

Den jødiske emigration fra Europa tog for alvor fat efter 1. verdenskrig, og at de jødiske nybyggere slog sig ned på palæstinenserens jord, gav selvsagt anledning til mange sammenstød. Jøderne var bedre organiseret, bl.a. takket være engelsk støtte. Englænderne forstod, hvad en jødisk stat efter vestligt forbillede kunne betyde for kontrollen med det olierige Mellemøsten.

Grænsedragning i Mellemøsten

Området markeret grønt er "StorIsrael." fra Eufrat til Nildalen. David Ben-Gurion, First Prime Minister of Israel, speech to the 21st Zionist Congress, Basel 1937: "Our right to this land, in its entirety, is enduring and eternal. And until the coming of the Redemption, we shall never yield this historic right." Kilde: Making Peace in Israel (ahavat-israel.com)

Nakhbar: Staten Israel

I 1919 skrev Ben-Gurion: "Det er hverken ønskeligt eller muligt, at ekspropriere landets nuværende indbyggere". Det gik lige modsat. Sammenstødene tog til, og i 40'erne kom det til kamp med nabolandene, men også til fordrivelse af palæstinenserne til Jordan, Libanon og Syrien. Etniske udrensninger og udslettelse af hele landsbyer blev resultatet af den væbnede jødiske indsats. I 1947 erklærede FN Israel for selvstændig.

Sejren over palæstinenserne blev udlagt som en sejr af bibelske dimensioner, og der blev ikke sparet på symbolikken: Lille jødiske David mod den overmægtige arabiske Goliat.

Med sejren skabtes de politiske, militære og territoriale forudsætninger for at kunne realisere den tusindårige drøm om jødisk nationalt herredømme. Den million palæstinensere, som beboede området, blev reduceret til at være en hindring på jødernes vej. Enkelte jøder forstod tidligt, hvor giftig sejren var. Bl.a. den jødisk-ortodokse tænker og kemiker Yeshayahu Leibowitz, der i 30'erne var indvandret fra Baltikum. Sammen med ligesindede advokerede han for streng adskillelse mellem det religiøse og statens verdslige anliggender. I et essay, *The territoriums*, fra 1968 så Leibowitz tilbage på Israels to første årtier: "Vi havde friheden til at beslutte, om krigens mål var forsvar eller erobring. Vi besluttede at gøre det til en erobningskrig med alt, hvad dette indebar. Det forandrede ikke bare statens karakter- det gav den en helt ny dimension. Israel ophørte med at være det jødiske folks stat og blev et statsapparat for jøders tvangsherredømme over et andet folk".

Om besættelsen af Vestbredden, skrev Leibowitz: "Araberne vil blive det arbejdende folk, og jøderne administratorer og politi - især sikkerhedspoliti. En stat, der regerer over en fjendtlig befolkning på 1,5-2 mio. fremmede, må nødvendigvis udvikle sig til en politistat, med alt hvad dette indebærer for undervisning, talefrihed og demokratiske institutioner. Den korruption, der karakteriserer ethvert kolonistyre, vil vinde indpas i Israel. Administrationen vil undertrykke arabiske opstande på den ene side, og fremelske arabiske quislinge på den anden...."

Israel arbejder på at blive en regional stormagt.

Ben-Gurion: Israels grænser er ikke, som de burde være. Få år efter selvstændigheden satte premierminister David Ben-Gurion det næste mål for landets stræben, baseret på den zionistiske drøm om Storisrael.

Landets størrelse var afgørende for omdannelsen til en regional magt, dette uden hensyn til, at Israel i FN havde forpligtiget sig til at respektere de fastsatte grænser: "Vi har skabt begyndelsen til uafhængighed i en del af vores lille land..... Selv de, der er i tvivl med hensyn til genskabelsen af de historiske grænser, som de er givet fra tidernes begyndelse, vil næppe afvise, at Israels grænser ikke er, som de burde være". (David Ben-Gurion "The Call of Spirit in Israel" 1951).

Omsat til konkret politik betød det en drøftelse af invasion af Egypten og Syrien, og omdannelse af Libanon til en lydstat, styret af kristne maronitter.

Herved kunne der etableres stødpuder mellem Israel og de palæstinensiske flygtninge i Libanon, samtidig med at Israel fik kontrol over den vandrige Litani-flod. Allerede i 50'erne var politikerne bevidste om, hvilken betydning vand havde for landets overlevelse. *Kilde: Udenrigsminister Moshe Sharett's dagbog.*

At planerne ikke blev til noget på det tidspunkt, skyldtes dels, at Israel endnu ikke havde den militære styrke, der skulle til for at gennemføre angrebskrige, dels at et massivt angreb på naboerne ikke harmonerede med det billede, Israel søgte at skabe af landet, som et fredeligt sted for jordens forfulgte jøder. Og endelig fordi USA vurderede, at tiden ikke var inde.

Modstand

I juni 1967 mobiliserede Ægypten, Syrien og Jordan en fælles militær indsats mod Israel, der svarede igen med omfattende

luftbombardementer. Få

dage efter havde de tre lande lidt så store tab, at de kapitulerede. Derefter besatte Israel, Sinaihalvøen, Gaza og Vestbredden samt de vandrige Golanhøjder, der var en stærkt medvirkende årsag til, at krigen brød ud.

I september 1973 (Yom Kipur-krigen), 6 år senere, angreb de tre lande atter Israel for at få de besatte områder tilbage. Det lykkedes ikke, men Israel måtte dog efter Camp David-aftalen afgive et område, som tilhængerne af Eretz Israel anså for at være deres.

Dette medvirkede til, at Arbejderpartiet et par år efter tabte regeringsmagten, og højrefløjspartiet, Likud, under ledelse af den tidligere leder af Irgun-terroristgruppen, Menachem Begin, kom til magten.

Likud ved magten.

Bortset fra korte perioder, har Likud derefter haft magten indtil i dag.

Begin var den første premierminister, der åbent agiterede for Storisrael og for at bringe grænserne i overensstemmelse med bibelens beskrivelser. Disse harmonerede nu med de planer, skiftende amerikanske regeringer havde - og har - for Mellemøsten. (Se afsnit om balkanisering)

USA's politik i Mellemøsten i 1980'erne.

Præsident Reagans (1980-88) mellemøstpolitik samlede sig om tre emner:

1. En ødelæggelse af den palæstinensiske infrastruktur i Libanon,
2. Rekonstruktion af Libanons politiske landkort, og
3. En reduktion af Syrien til håndterlig størrelse.

Pax Americana og Pax Israelica skulle realiseres gennem kampagnen "Fred i Gallilea" dvs. det nordlige Israel, der iflg. jødisk tradition tillige omfatter det sydlige Libanon, og Litanifloden.

Under den libanesiske borgerkrig (1975-92) overskred den israelske hær flere gange grænsen til Libanon med henblik på at destabilisere landet, og give opbakning til kristne militser.

Således også i 1982, hvor kristne militser med forsvarsminister Sharons accept rykkede ind i to flygtningelejre ved Beirut, Sabra og Shatilla, og dræbte 800-3.500 civile i lejrene.

Den israelske aggression havde til formål at cementere alliancen med de kristne militser, at opdele lande i mindre enheder, og at gennemføre de mål, som israelerne og amerikanerne havde sat sig.

For at opnå dette, var de israelske ledere villige til at starte regionale krige.

Eretz Israel tager form.

"Det vestlige Storisrael" I Begins regeringstid fik de ortodokse religiøse partier og bosætterne på Vestbredden for alvor fodfæste i det politiske liv. De krævede, at Vestbredden skulle indlemmes i Israel, eftersom den jo var bibelsk-jødisk land. Desuden skulle de arabiskisraelske statsborgere i selve Israel fordrives, i første omgang til Vestbredden, siden til Jordan eller til andre arabiske lande, så Israel kunne blive en ren jødisk stat.

Begreber som "det vestlige Storisrael" blev almindelige talemåder, og blev brugt for at markere, at zionisterne også inkluderede Vestbredden, Gaza og Jordan.

Modstanden mod enhver form for fredsaftale med palæstinenserne er meget stærk på højrefløj. De fleste afviser det fuldstændigt, uanset hvilken form det end måtte have.

Det længste, de højreekstreme og de ortodokse, kan strække sig, er en afvisning af oprettelsen af *bantustans*² på Vestbredden, hvor den nødvendige arabiske arbejdskraft kan bo - efter sydafrikansk mønster.

En jødisk stat, defineret ud fra etnisk tilhørsforhold, er tydelvis vigtigere end princippet om alle borgeres ligeværd.

At fx bosættelserne på Vestbredden er i strid med alle internationale konventioner, der forbyder kolonisering af besatte områder, har samtlige regeringer siden 1967 ignoreret.

² Bantustans er en betegnelse for de områder i Sydafrika, som apartheidstyret betragtede som selvstændige lande, men som alene havde til opgave at være "hjemlande" for de sorte, der således kunne arbejde i Sydafrika uden at være borgere i landet.

De har jo erfaret, at verdenssamfundet højest brokker sig et par uger, når konventioner og aftaler krænkes, før den stiltiende accept træder i kraft.

Palæstinas ledelse er sat udenfor reel magt

Yderligere har Israel, i Mahmoud Abbas' PLO-styre, fundet en særdeles samarbejdsvillig politiker, der er villig til at undertrykke sin egen befolkning efter israelernes direktiver. Israelerne lader ham leve i illusionen om, at han er leder af et nominelt selvstyre.

Undertrykkelsen sker med støtte fra sikkerhedsstyrker, der er trænet og udrustet af USA. Abbas savner enhver legitimitet, idet der ikke har været afholdt valg på Vestbredden siden 2010.

For Israel er Mahmoud Abbas en samarbejdspartner, medens HAMAS i Gaza kun vil anerkende Israel, hvis de fordrevne palæstinensere kan vende tilbage, samt at der sikres en uafhængig stat indenfor 1967- grænserne. Det afvises blankt af Israel.

I januar 2017 aftalte Hamas og PLO at afholde fælles valg i løbet af dette år. Absolut ikke noget, Israel ser på med velvilje, og det er da også usikkert, om valget kan eller vil blive gennemført.³

³ Den palæstinensiske præsident Mahmud Abbas' valgte igen at udskyde valget til den lovgivende forsamling og præsidentposten. Det seneste valg i Palæstina blev afholdt i 2005, hvor Abbas blev valgt.

Våben og sikkerhed

Israel har siden 1967 brugt Vestbredden til at teste sikkerhedsudstyr i forbindelse med bekæmpelse af civile opstande og demonstrationer, samt til kontrol af store menneskemængder.

Det har sat gang i en betydelig israelsk produktion af hightech hegn, droner, biometrisk kontrol-, overvågning-, optiske og varmesensitive sikkerhedssystemer, tåregasser og meget mere. Muligheden for at afprøve udstyret i praksis på Vestbredden gør, at deres udstyr er mere eftertragtet end andre landes produkter. Den største kunde er USA's ministerium for indre sikkerhed. Nethanyahu har bred opbakning fra højrefløjen, fra de nationalreligiøse, og fra den halve million israelere, der bor på Vestbredden. (se mere om USA og våben s. 85)

Muren til Vestbredden. Vestbredden er navnet på et 5.860 kvadratkilometer stort landområde i Palæstina. Efter den Arabisk-Israelske krig 1948 blev Vestbredden overtaget af Jordan. I Seksdageskrigen i 1967 erobrede og besatte Israel Vestbredden, inkl. Østjerusalem. Foto. Wikipedia

Højrefløjens sikre greb om landet gør det til en daglig hændelse, at der demonstreres for et Storisrael, fra Nilen til Eufrat. "Der bliver ingen fred før hele territoriet - det historiske land - er under jødisk kontrol...de irakiske oliefelter er på jødisk jord", messer demonstranter fra bevægelsen Bead Artzein (For hjemlandet).

Med Oslo-aftalen i 1993 enedes premierminister Yitzhak Rabin og PLO's leder, Yassir Arafat om en vis gensidig anerkendelse af hinanden, og om at indlede fredsforhandlingerne. Aftalen gav dog fortsat Israel overhøjhed over Vestbredden og Gaza. Og de fordrevne palæstinensere fik heller ikke denne gang lov til at vende tilbage. End ikke vandet fik palæstinenserne lov til at disponere over - også det blev styret af forklædte militærkomiteer.

Når PLO gik med til den ydmygende aftale, var det fordi det gav PLO's ledelse mulighed for at vende tilbage fra eksilet i Tunis. Aftalen gjorde reelt "selvstyret" på Vestbredden til israelernes forlængede arm, hvilket mødte stor modstand blandt palæstinenserne, der følte sig svigtet af deres ledere.

Højrefløjen afskrev Rabin som forræder og portrætterede ham med palæstinenser-tørklæde og i naziuniform. To år efter Osloaftalerne, blev Rabin myrdet af en bosætter.

Holdningen til Eretz Israel er ikke entydig, heller ikke blandt højrepartiernes ledere.

I 2005 afviste Sharon enhver tanke derom: "Hvis man forlanger alt, så får man intet. I stedet skal der prioriteres, og landet "skal ledes ansvarligt, moderat og med tanke på de nationale interesser".

Med muren til Vestbredden, oprettede endnu flere bosættelser, og iværksatte helikopterangreb mod civile mål på Vestbredden.

I 2005 gav Sharon ordre til rømning af de jødiske bosættelser i det tætbefolkede Gaza. Derved splittedes hans Likudparti, og han dannede det mere midtsøgende; Kadima.

Wikipedia: Bill Clinton, Yitzhak Rabin, Yasser Arafat 1993 i Washington

Oslo-aftalerne er to aftaler indgået mellem Israels regering og Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation PLO, hvor de enedes om en vis gensidig anerkendelse af hinanden og om at indlede fredsforhandlinger.

Oslo I-aftalen blev underskrevet i Washington D.C. i 1993, mens Oslo II-aftalen blev underskrevet i Taba, Egypten, i 1995.

Splittelsen banede vejen for hardlinerene Netanyahu, der siden 2009 har stået i spidsen for flere højre koalitioner, hvor bosættere og de ortodokse partier har en betydelig indflydelse.

I dag er det ikke længere nogen sensation når ministre foreslår, at alle arabiske sted- og gadenavne skal judificeres, eller når der kræves, at arabisk-israelske statsborgere skal underskrive loyalitetserklæringer.

Dette er absolut i den bløde ende. Mere alvorligt er de hyppige trusler om "transfer" af alle palæstinensere, fra selve Israel og fra Vestbredden, enten til Jordan, eller til andre arabiske lande, "der jo har plads nok". Israelerne håber på, at de kan tinge sig frem til, at palæstinenserne vil acceptere, at Israel skal være en jødisk stat. Men hvis ikke de vil med det gode, så....

Palæstinenserne er - som jøderne - stærkt knyttet til den jord, hvor de er født og/eller, som de bor på. Kravet om retten til at vende tilbage til Palæstina for dem, der blev fordrevet i 1940'erne, lever fortsat med uformindsket styrke.

Fordrives
palæstinenserne
til Jordan, vil
nye kampe
bryde ud.

Religionskrig

Religionen blev et påskud for splittelse og krig.

Den kolde og varme krig mellem Saudi-Arabien og Iran er ved at rive Mellemøsten fra hinanden.

Stridighederne er af nyere dato, og handler i virkeligheden slet ikke om religion. Den er blot et påskud for at hverve tilhængere, hhv. sunni- og shiamuslimer. De to lande ser hinanden som konkurrenter: hvem har mest indflydelse. Takket være de enorme olieindtægter, er de to lande i stand til at støtte talrige grupper og stedfortrædende kræfter. Iran støtter militser i Irak, Syrien, Libanon og Yemen (Saudi-Arabiens baghave), mens Saudi-Arabien støtter militser i Syrien - tidligere delvis IS - men især al-Nusra, al-Qaeda m.fl.

Saudi-Arabiens 15 pct. shiamuslimer anses for en trussel mod dets eksistens, bl.a. fordi shia'erne bor i landets østlige del - hvor langt de fleste olieklnder findes. Iran infiltrerer shia'erne i SA, og det er kommet til uroligheder og angreb mod sikkerhedsstyrkerne. Saudi-klanen har tidligere svinget mellem at beskytte shiaerne, og på den anden side at fremme antishia holdninger, bl.a. ved lukke moskeer, henrette shiaprædikanter mv. De enorme spændinger og volden mellem sunni og shia er en voldsom drivkraft i krigshandlingerne. Yderligere er der krig mellem klaner. Faldende oliepriser gør ikke situationen bedre, og regimet frygter for stigende social uro, og dermed for kongedømmets eksistens.

I Irak er landet og dets politik delt mellem de to religioner, hvilket var med til at føde IS' fremkomst blandt de sunnier, der mistede magt og indflydelse, da Saddam Hussein blev styrtet i 2003.

Men konflikten handler kun på overfladen om religion. Som nævnt er det snarere en kold og varm krig mellem Saudi-Arabien og Iran. Begge er teokratier, og begge hævder, at de repræsenterer den eneste sande fortolkning af koranen.

Den religiøse adskillelse mellem sunni og shia går tilbage til Islams fødsel i det 7. århundrede. Sunni og Shia har gennem historien -stort set - kommet godt ud af det med hinanden, og frem til 1979 var forskellene ikke noget problem. Det ændrede den ”iranske revolution” totalt.

I 1979 væltede folkelige opstande shahens diktatur, der var støttet af USA. Et benhårdt præstestyre kom til. Det nye styre blev ledet af Ayathollah Khomeini, der udtrykkeligt anførte, at rækkefølgen for muslimske ledere skal ske ved valg, og ikke ved en arverækkefølge, sådan som Saudiernes mener det.

Dette ser Saudiernes som en åbenlys trussel mod den saudiske by - Mecca - Islams helligste sted. Saudiernes religiøse magt er skrøbelig.

Dels fordi Saudi-slægten baserer sin magt på, at de er vogtere af de hellige skrin i Mecca, og det er denne ”arverække-følge”, de iranske præster anfægter.

Dels fordi regimet ikke er i stand til at gøre noget ved den høje ungdomsarbejdsløshed, og de talrige sociale problemer. Iranernes teokratiske revolution var populær i starten, bl.a på grund af en udtrykkelig social dimension, i modsætning til Shahens og sudiernes ødsle levevis og deres kolossale rigdomme.

Fra 1980 til 88 førte Irak krig mod Iran.

Saudi Arabien bistod Iraqs Saddam Hussein, økonomisk og militært. På irakisk side kæmpede både sunnier og shiaer mod iranske shiaer. Krigen handlede heller ikke om tro, men om magt - religionen blev brugt af de involverede parter.

I takt med at irakiske sunniers og klaners status blev alvorlig svækket efter invasionen i 2003, opfattedes landet ikke mere som en trussel af Saudierne. Nu blev det Iran, der var den absolutte hovedfjende. Nu bruges kræfterne på at føre krige pr. stedfortræder, i Syrien, Irak og i Yemen.

Religiøse stridigheder var ikke central i borgerkrigen i Syrien. Men de har bidraget til at forværre forholdene. Religion var heller ikke IS' oprindelige udgangspunkt. Det handlede om ære, og om oprettelsen af et kalifat. Religionen var det påskud, der blev brugt til at hverve letpåvirkelige, rodløse unge.

Dette ændredes dramatisk, da USA og "koalitionen af villige lande" i 2003 åbnede op for Pandoras Æske. De invaderede Irak og afsatte Saddam Hussein og hans klaner, fortrinsvis sunnier.

Med Saddams fald opstod der et magttomrum, som både SaudiArabien og Iran søger at udfylde.

I de større irakiske byer levede sunnier og shiaer dør om dør. Andelen af blandede ægteskaber var høj.

Efter 2003 blev der dannet sunni- og shiamilitser med det formål at fordrive "de andre", og om nødvendigt dræbe dem.

Balkanisering

Indtil 2. verdenskrig var England og Frankrig dominerende i Mellemøsten. I Årene efter 2. verdenskrig overtog USA en del af Englands rolle, men forskellen var ikke så stor.

Regionen blev fortsat kontrolleret af en vestlig magt, der indsatte marionetregeringer, bakkede op om diktatorer og fjernede dem, der var til besvær - alt imens olielandene blev lænset for olie og naturgas.

USA's strategi.

Den ny version af kolonimodellen for Mellemøsten var ideen om en Balkanisering. En opsplittning af Mellemøstens lande i småstater - en ny version af englændernes gamle kolonimodel: Befolkningsgrupper splittes op i minoriteter; på den måde er de lettere at styre og udnytte.

Den fremkaldte regionale ustabilitet - eller det kreative kaos, som amerikanske neokonservative debattører kalder det - kan føre til, at det Saudi - ledede OPEC bryder sammen.

Dermed forringes nogle OPEC-landes muligheder for at støtte palæstinenserne på Vestbredden og i Gaza. Det gælder også for de OPEC – lande, der måtte støtte de islamiske militser samt jihadistgrupper. USA's kurs i Mellemøsten blev lagt allerede i 1944, da præsident Roosevelt fordelte olien mellem USA og England på flg. måde: "*Trans olie er jeres, vi tager Saudi-Arabiens og så deles vi om Iraks*".

Frem til 70'erne havde USA stort set ikke andre interesser i Mellemøsten end at sikre, at olien frit kunne flyde vestover, med Israels hjælp (dvs. krige med Egypten og Syrien).

Desuden gjaldt det for USA om at inddæmme Sovjets indflydelse og våbenhjælp til Egypten, Syrien, Irak, Yemen og Libyen, samt give lunkne garantier for Israels eksistens.

Jom Kippur - krigen i 1973. Dette ændrede sig drastisk under Jom Kippur - krigen (se side 29), hvor Sovjet ville komme den trængte egyptiske hær til undsætning, hvilket fik præsident Nixon til at true med at blande sig militært.

USA sendte dog allerede Israel store mængder moderne våben pr. luftbro. Den militærhjælp bidrog til at redde Israel fra at blive rendt over ende af Egypten og Syrien i den omtalte krig.

Siden da har USA været "Stormagten" i Mellemøsten - politisk, økonomisk og militært. Herefter blev Sovjets tilstedeværelse efterhånden reduceret til et par baser i Syrien, medens amerikanske soldater flere gange har været sendt til ind i Libanon.

Irak blev invaderet i 1990 og 2003. Og i samme periode har USA løbende forsynet Israel med avancerede våben.

Én af Obamas sidste handlinger som præsident var at undertegne en aftale, der ydede Israel militær-bistand for 250 mia. kr. frem til 2025.

Invasion af Irak

I kølvandet på den første Irakinvasion bredte der sig blandt amerikanske politikere - demokrater såvel som republikanere og især blandt de neokonservative, der var inspirerede af lignende israelske planer - et ønske om at opsplitte Irak i tre dele.

Det "kreative kaos" skulle bane vejen for opdelingen. Den revurderede plan kom - flere år senere - til afstemning i det amerikanske senat, og blev vedtaget med stort flertal.

Irak og Syrien var i generationer oaser af praktisk sekularisme. De havde Mellemøstens højeste andele af blandede ægteskaber - lidt af et særsyn i en region, der i øvrigt er domineret af middelalderlige religiøse forestillinger: jødisk ortodoksi og saudiarabisk wahabisme.

Men med lidt snilde kunne fredelig sameksistens bringes til ophør, hvilket invasionen i 2003 også gjorde. Et opdelt Irak kunne bestå af en shiitisk del i Sydirak med Basra som hovedstad. En nordlig, overvejende kurdisk stat omkring de store olieforekomster i Kirkuk, og et oliefattigt "Sunnistan" omkring Bagdad og det vestlige Irak. Teorien om det kreative kaos lød; at en opdeling ville gøre det lettere for USA, Israel og Tyrkiet at dominere landet og dets olieudvinding og derved give dem strategiske fordele.

Antiwar.com opsummerede i 2014 resultatet af de neokonservatives "kreative kaos": *"Da vi invaderede og besatte Irak, var det ikke kun den irakiske hær, vi afvæbnede; også politiet og alle de andre institutioner, der var med til at holde landet sammen, blev nedlagt. Undervisningssystemet blev ødelagt, og er ikke siden blevet genskabt. Infrastrukturen blev pulveriseret, og er ikke siden genopbygget.*

Ligeså gik det med veje, broer, elværker, vandforsyning, museer, skoler osv. Det hele blev bombet til ruiner. Hertil kom de mentale og psykologiske mekanismer, der sætter et samfund i stand til at fungere: tillid, kultur, vaner og traditioner - alt blev opløst, og vi overlod det til irakerne at passe på sig selv i alles krig mod alle".

Opdeling af Irak.

Som følge af det kaos, og den religiøse ufred, der i dag råder i Irak, ser det ikke ud til, at opdelingsplanerne vil ske, som tænkt af Israel og USA.

Opdeles Irak, bliver det snarere shiaregeringen i Bagdad, præstestyret i Teheran og shiamilitserne, der bestemmer hvordan og hvorledes. Shiitterne (60 pct. af irakerne), har ca. 60 militser, trænet, udrustet og finansieret af Iran for at kunne nedkæmpe IS. Med luftstøtte fra USA!

Shiaregeringen i Bagdad har givet militserne carte blanche til at gøre ved sunnimuslimerne, hvad de vil.

Nu tager shiamilitserne hævn for, hvad de måtte tåle, dengang Saddam Hussein og hans sunnier havde magten frem til 2003. Shiamilitserne er frygtet for deres behandling af de sunnier, de - ofte på et løst grundlag - tror er med i IS - eller som på forskellig vis har haft tilknytning til IS.

Bortførelser, tortur, summariske henrettelser, er hverdagen i de IS-befriede områder. Hertil kommer begyndende etniske udrensninger af sunnier, der forvises til sunni enklaver, fx. i det vestlige Irak.

Gradvis tegner der sig et billede af, at Irak deles op i de tre dele, som Israel og USA påtænkte i Shi'itiske, sunnistiske og kurdiske enklaver, men nu er det nærmere ærkefjenden i Iran og deres irakiske militser (der i øvrigt rummer en del iranske soldater), der sætter dagsordenen.

Shiamilitserne etablerer sig som en stat i staten med den iranske revolutionsgarde som model.

Kurdistan.

Hvor befinder den tredje part sig i Balkaniseringen?

I det nordlige Irak blev der i 2017 afholdt folkeafstemning om løsrivelse fra Irak. Ca. 90 pct. sagde ja til selvstændighed for ”Kurdistan”. (se kort s. 11.) Afstemningen blev afvist af Bagdad som forfatningsstridig, hvilket fik den daværende præsident for de kurdiske provinser, Barzani, til at svare, at den kun var vejledende.

Flere stormagter beklagede afstemningen, fordi de mente, at Iraks sammenhængskraft blev sat på hård prøve.

Selvstændigheden støttes i det skjulte af USA. Og Israel er et af de få lande, der åbent støtter uafhængighed for irakisk Kurdistan. Israels premierminister Netanyahu var og er ivrig efter at få andel i olien i området.

Om Tyrkiet vil blande sig, var uvist. Iran ville ikke støtte kurderne, fordi en kurdisk stat, kan bremse Irans planer om en landkorridor gennem Irak og Syrien til Middelhavet. Barzani har efterfølgende trukket sig som præsident. Det var skabt et nyt kaos, men det forekommer ikke så kreativt.

Mossads rolle.

Omkring år 2000 opbyggede Israels efterretningstjeneste, Mossad "kontakter" i de kurdiske områder i Syrien, Irak og Iran. En halv snes år senere afslørede Wikileaks, at Mossad trænede iranske kurdere og folk fra andre etniske minoriteter med henblik på at vælte det iranske præstestyre.

I 2010 og 2012 kom Mossad under mistanke for at have medvirket til attentatet på tre iranske videnskabsmænd, der arbejdede på landets atomprojekt.

I Nordirak havde Mossad tætte relationer til de ledende klaner, bl.a. Talibani-klanen, der i dag sidder på magten⁴.

Til trods for at kurderne af mange regeringer anses for at være terrorister, så er de også USA's og Israels mest våbenduelige og mest pålidelige støtter i kampen mod IS og mod Assad i Syrien. Et paradoks af format! Det har derfor i de senere år ikke skortet på våbenhjælp og økonomisk bistand fra de to lande til kurderne. I samme periode har over 80 vestlige og 4.000 tyrkiske selskaber slået sig ned i "Kurdistan". Hvor forståeligt kurdernes ønske om selvstændighed end er, så lader det sig ikke benægte, at de agerer som redskab for de neo-imperialistiske vestlige kræfter, der reelt er ved at etablere Israel som en stormagt i Mellemøsten.

Det bliver fortsat ikke de arabiske nationer, der selv bestemmer egne grænser, men USA og Israel samt senest også Rusland, medens Kina venter i kulissen.

Iran

Shiaregeringen i Bagdad er imod en opdeling. De ønsker naturligt nok at holde sammen på landet. Iran er også imod. Dels på grund af udsigten til, at der kommer amerikanske baser i et "Kurdistan". Men mest fordi et "Kurdistan" som nævnt vil hindre etableringen af en landkorridor fra Iran via de shiittiske områder i Irak til Syriens Assad-styre og Hizbollah i Libanon.

⁴ Kilder: BBC [Iran hangs 'Israel spy' over nuclear scientist killing - BBC News](#) samt den amerikanske journalist, Seymour Hersh. /

Iran har kun adgang til verdenshavene via den Persiske Golf, og det smalle Hormuzstræde, der nemt kan blokeres.

En landkorridor kan give Iran adgang til Middelhavet, og evt. adgang til basefaciliteter i Syrien. En sådan landkorridor er ét af israelernes værste mareridt og kan give anledning til nye krige.

Tyrkiet

Tyrkiet vil i første omgang modsætte sig et selvstændigt "Kurdistan" af frygt for, at det vil give de 20-25 mio. kurdere i Tyrkiets Kurdistan, blod på tanden, og enten kræve selvstændighed, eller etablere sig som en ny stat sammen med kurderne i Nordirak og Syrien.

Når Tyrkiet over tid vil kunne støtte et "Kurdistan", skyldes det bl.a., at den stærke tyrkiske økonomi vil kunne dominere og kontrollere den nye stat. Tyrkisk erhvervsliv m.fl. har som nævnt foretaget store investeringer i "Kurdistan". Desuden skal olien og naturgassen fra Kirkuk gennem Tyrkiet til terminalhavne på den tyrkiske sydkyst, hvorfra det sendes til Europa og Israel - 77 pct. af Israels olie og gas kommer fra "Kurdistan" - men den skal også dække Tyrkiets eget forbrug.

Israelernes afhængighed af olie og gas fra de kurdiske områder, kan dog ændres drastisk i de kommende år. De store olie- og især naturgasreserver i det østlige Middelhav, i området mellem Cypern, Syrien, Libanon og Israel, gør det muligt, at landene ikke alene kan blive selvforsynende, men evt. også kan have et overskud til eksport.

Der er et betydeligt sammenfald mellem de amerikanske og Israelske planer, og her passer et selvstændigt "Kurdistan" godt ind. Det er én blandt flere brikker hen mod Eretz Israel.

Yinon - planen for opdeling af Mellemøsten.

Yinon-planen blev skrevet allerede i 1982. Den gav en detaljeret beskrivelse af, hvordan Mellemøsten kunne opdeles i en række svage småstater, der ville være afhængige af de regionale stormagter, dvs. Israel, Tyrkiet, Saudi-Arabien og -nødtvunget Iran.

Planen var helt frem til Bushperioden en integreret del af den førte politik i Mellemøsten. Den blev skrevet af Oded Yinon, tidligere sikkerhedspolitisk rådgiver for Ariel Sharon, sidenhen ledende embedsmand i det israelske udenrigsministerium, og endnu senere journalist på Jerusalem Post.

Planen udgjorde ikke mindst en strategi for at fremme stormagten Israel. At den benævnes som den mest detaljerede og utvetydige fremstilling – beror på - at den både indgår som en del af den amerikanske planlægning og desuden afspejler hvilken kynisme, der ligger bag den israelske udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Planen bygger på tre grundlæggende præmisser for Israels overlevelse:

1. Landet må udvikles til en regional imperialistisk magt
2. Der må gennemføres en opdeling af regionen i små stater ved at opløse alle eksisterende arabiske nationer. Opdelingen baserer sig på den etniske eller sekteriske sammensætning i hvert land. Den zionistiske forhåbning er, at de sekterisk-baserede småstater vil blive israelske satellitter. En reduktion af Syrien til håndterlig størrelse.
3. Mest mulig jødisk land med færrest muligt arabere. Yinon tillagde demografien stor betydning. Den jødiske befolkningstilvækst var 1,5 pct. årligt, mens de israelske araberes lå på ca. 2,5 pct. ”På et tidspunkt”, skriver Yinon,

”vil jøderne være i mindretal i deres eget land, og der vil kunne opstå en lignende situation som i Libanon, hvor den største befolkningsgruppe er palæstinensere”.

Ideen er, at Israel skal styre de arabiske bysamfund ved hjælp af lokale "landsbymilitser"⁵ fra minoritetsgrupper, der er adskilte fra lokalbefolkningen, og afhængige af hjælp fra kolonimagten. Det fungerede i sin tid i det engelske kolonirige, i Libanon under maronitterne, i Syrien under Assads alawitter, og i Jordan under en hashimittisk monark, så hvorfor ikke også i israelsk regi?

Efter massakren i Sabra og Shatila.

⁵I Mellemøsten kendt som Haddad-styrker, opkaldte efter den libanesiske major og kollaboratør, Saad Haddad, der i 1982 medvirkede til massakren i de palæstinensiske flygtningelejre, Sabra og Shatila. Militserne voldtog og massakrerede palæstinensiske kvinder, børn og ikke våbenføre mænd – antallet af dræbte er aldrig fastslået men vurderes i dag til ca. 3.000 mennesker. De israelske styrker befandt sig hele tiden blot 200 meter fra lejrene og så passivt til. Kilde:Wikipedia.

Stammer/klaner og religiøse eller etniske grupper kan vendes mod hinanden, og alliancer med ikke-arabere som fx. kurderne, kristne og drusere, skal dyrkes.

Derudover skal der placeres israelske garnisoner og flybaser i fokusområder, for hurtigt og effektivt - med den fornødne militære styrke - at kunne slå uroligheder ned. Yinon er dog så meget realist, at han erkender, at disse militærstrategiske antagelser - og hele planen i øvrigt - afhænger af, at araberne fortsat vil være endnu mere splittede, end de er i dag, og at der ikke vil opstå reelle progressive arabiske massebevægelser. Medens vestlige politikere tøver med at splitte Irak og Mellemøsten op, så agerer erhvervslivet fra vest og øst, som om det allerede er tilfældet, og er i gang med at tage for sig af landets rigdomme.

I nord og syd er det olie og naturgassen, der lokker Exxon, Chevron og Rosneft. Her er det nok ikke uden betydning, at USA's udenrigsminister, Rex Tillerson kommer fra en chefstilling i Exxon.

I den vestlige del af Irak findes der desuden store fosfatforekomster (ca. 10 pct. af klodens ressourcer). Her har Koch Fertilizers, mere eller mindre sat sig på udvinding og produktion. Firmaet ejes af de to Koch-brødre, der bruger en del af deres rigdomme på at sponserer stærkt konservative aktiviteter i USA, herunder republikanernes. Brødrene er desuden blandt USA's førende klimaskeptikere.

Op gennem 90'erne samarbejdede Israel og neokonservative i USA om delingsplanerne, først og fremmest om Irak og Syrien.

Vigtige dokumenter er fx "Clean Break"⁶, som omhandler en ny sikkerhedsstrategi, af tidl. viceminister under Reagan, og militærrådgiver for George W. Bush, Richard Perle - et dokument - som premierminister Netanyahu tog til sig, da han blev Israels leder. I 2006 kom endnu en plan om Mellemøsten; denne gang forfattet af senator og senere vicepræsident Joe Biden med fokus på opdeling af Irak. Planen blev vedtaget i senatet med stort flertal i 2007.

"Den kreative destruktion af Mellemøsten"

Samme år broderede den amerikanske hær videre på Bidens plan, og udarbejdede et kort over "det nye Mellemøsten". Kortet blev trykt i hærens tidsskrift, og selvom det (officielt) ikke er regeringens holdning, bruges det alligevel i undervisningen af hærens officerer og i den strategiske planlægning. Kortet følger i store træk Yinon-planen. Kortet viser dannelsen af en stat med stor shia-majoritet; omfattende olieletterne i det østlige Saudi-Arabien, golfstaterne, det sydlige Irak og Irans sydvestlige del. En sådan stat vil rumme næsten halvdelen af klodens oliereserver. Det giver både mulighed for at forøge olieproduktionen, og sænke priserne til et for USA ønskeligt niveau.

Hertil kommer, at Israels farligste rival i Mellemøsten, Iran, med dannelsen af en shiamuslimsk oliestat omkring den Persiske Golf, vil blive økonomisk og politisk amputeret, og vil få forringede muligheder for at støtte palæstinenserne, Hizbollah m.fl.

⁶<http://www.informationclearinghouse.info/article1438.htm> 51

I nord samles de områder i hhv. Tyrkiet, Syrien, Irak, Iran og Kaukasus, hvor de kurdiske minoriteter samles i én sammenhængende stat. Jordan udvides på bekostning af Saudi Arabien, Libanon vokser mod nord langs kysten med en koptisk - maronitisk kristen stat.

Jordan er en sikker amerikansk støtte, og har for længst sluttet fred med Israel. Befolkningsflertallet er palæstinensere og er delt mellem sunni og shia. Den israelske højrefløj ønsker at tvangsforflytte såvel palæstinenserne fra Vestbredden som arabisk-israelere, der bor i selve Israel til Jordan.

De amerikanske planer medtager ikke israelernes overvejelser om Egypten, hvor især Sinais olie- og naturgasforekomster lokker. I de israelske planer indgår tillige i oprettelsen af en koptisk-drusisk stat i landets sydlige del (kopterne udgør ca. 10 pct. af befolkningen).

Syriens fremtid afhænger af udfaldet af krigen. I 2013 tegnede de vestlige medier billedet af Syrien opdelt i 3 dele. Man drømte ikke om, at Assad kunne fortsætte som præsident. For indeværende tegner det til, at Assad fortsætter som landets leder, om end han næppe vil komme til at råde over landet, som det så ud før borgerkrigen begyndte i 2011.

Vil Syrien blive reduceret til et "Alawistan" i landets vestlige del, hvor Assads tilhængere, alawitterne, holder til? Landets centrale og sydøstlige del, der grænser op til Irak, er primært beboet af sunnier. Her kan der med tiden ske en sammensmeltning med det irakiske "Sunnistan". I de nordøstlige områder vil der antagelig blive etableret en kurdisk stat, enten alene, eller sammen med irakisk "Kurdistan".

Det nye Mellemøsten – En usikker 2016 plan

Udenrigsminister John Kerry bekræftede i 2016, at det fortsat var hensigten at forsøge at bryde Syrien op i mindre enheder. “It may be too late to keep it as a whole Syria if we wait much longer,” he told the US Senate foreign relations committee. Kilde: The Guardian 24. februar 2016).

Aleppo i ruiner.

Planen er en typisk skrivebordskonstruktion, hvis realisme støder imod den kendsgerning, at Iran ikke lader sig løbe over ende, som Irak gjorde det. Dels på grund af befolkningens størrelse på ca. 80 mio. indbyggere, og dels fordi iranerne er en langt mere homogen befolkning, der ikke kan spilles ud mod hinanden, således som det skete i Irak. Og hvem ved: Måske har både Nethanyahu og Trump ret, når de hævder, at Iran har kernevåben?

Planerne er ofte modstridende. Fx vil Israel og USA udskille Saudi-Arabiens oliefelter til en særlig stat omkring den persiske bugt. Men Israel og Saudierne har samtidig nære politiske relationer, der går ud på at holde den fælles fjende, Iran, på afstand.

Planerne om "det nye Mellemøsten", kan kun ske ved at flytte rundt på store befolkningsgrupper. Nogle flytter frivilligt, andre søger mod Europa; og så er der de mennesker, der vil sætte sig til modværge. Risikoen for, at det ender i et gigantisk blodbad, er stor.

En balkanisering af Mellemøsten, sådan som USA og Israel påtænker, kan give afsæt til nye krige, og at nye terrorbevægelser vil kunne opstå.

Yderligere er de klimatiske forhold i Mellemøsten en kritisk, ubekendt størrelse. Sårbarheden over for oversvømmelser, tørke, ørkendannelser mv., forstærkes af fødevaremangel, fattigdom, vold og kampe om stedse knappe ressourcer.

Bistandsorganisationen CARE taler om en trusselsmultiplikator, hvor flere elementer i forening - dels forstærker - dels udløser nye hændelser, der fører til yderligere migration og nye krige.

Er de neo-konservatives "kreative destruktion af Mellemøsten", den pris, der skal betales for, at israelerne fortsat kan lade ørkenen blomstre og føle sig sikre? Er det prisen for at vesten fortsat har uhindret adgang til områdets olie og naturgas?

Skiftende USA-præsidenters og israelske regeringers iver efter at fremme "kreative kaotiske tilstande" i regionen, støder an i erhvervslivet.

Heller ikke alle i det amerikanske militær og embedsapparat er udelte begejstret for, at landet befinder sig i en næsten permanent krigstilstand i Mellemøsten. Dels slider det på -resterne af- USA's renommé, dels giver det anledning til militante aktiviteter, rettet mod USA kloden rundt.

Selv for en stormagt er der grænser for, hvor mange kampe, der kan klares ad gangen. Endelig er der så bekymringen for, hvad USA's stærke binding til Israel kan udvikle sig til. For hvem bestemmer egentlig USA's udenrigspolitik i Mellemøsten? Er det hunden, der logrer med halen, eller omvendt? Svaret er, at hunden og halen logrer med hinanden, og at det ikke er til at se hvem, der gør hvad. I realiteten er det dog Israel, der har det store ord at skulle have sagt i Mellemøsten, hvor efter USA mere eller mindre følger trop. Det er nu engang i begges interesse, og målene er jo sammenfaldende.

Samfundsforskeren John Mearsheimer tolker det således: *"USA er villig til at sætte sin egen sikkerhed over styr, for at fremme Israels interesser. AIPAC (USA's stærkeste jødiske lobby-organisation) er i realiteten agent for en fremmed magt, og holder kongressen i en skruestik - og det så meget, at israelsk politik ikke debatteres".*

Et problem resterer dog: Israel er det eneste land i Mellemøsten, der besidder kernevåben. Den dag, et andet land også udvikler egne kernevåben, fx Iran, da forrykkes magtbalancen alvorligt - i Israels disfavør.

Situationen i Irak er spændt, også efter nedkæmpelsen af IS. Sunnierne er blevet ydmyget, først af den USA-ledede invasion, og siden af shiaregeringen i Bagdad, der i mangt og meget agerer på vegne af det iranske præstestyre. Stigende regionale,

etniske og religiøse konflikter - samt Irans hastigt voksende indblanding i Irak og Syrien - viser, at USA og Israel har mistet kontrollen med, hvad der sker i Irak, og i dag måske også i Syrien.

Der er med andre ord ingen som helst sikkerhed for, hvordan det vil komme til at gå. Ikke alt kan planlægges. Der er fortsat mange usikkerhedsmomenter, som hverken Israel eller USA er herre over.

Kampen om ressourcerne

Kampen om vand. En kamp mellem Israel og palæstinenserne, Syrien og Jordan o.a.

Ressourcen - Vand. Mellemøsten er én af klodens tørreste regioner, hvor halvdelen af befolkningen ikke har vand nok. Som følge af klimaforandringerne, stigende temperaturer og flerårige 56 tørkeperioder forventes det, at der i 2050 kun vil være halvt så meget vand til rådighed pr. indbygger.

Kun Libanon har tilstrækkelig med årlig nedbør.

Mellemøsten har tre primære vandressourcer: Eufrat og Tigris, der løber fra Anatolien til den Persiske Bugt, og hvis udspring kontrolleres af Tyrkiet, Floderne i Libanon, hvor især den sydlige, Litani, er stærkt efterstræbt af Israel, samt de betydelige vandressourcer, der udspringer i Golan - højderne, og som føder Jordan-floden. Desuden er der større underjordiske grundvandsbassiner langs Middelhavskysten og under den nord-syd gående højderyg ned igennem Israel.

Næsten al den nedbør, der skal fylde disse grundvandslommer, kommer fra Vestbredden.

Alle lande er afhængige af tilstrækkelige vandforsyninger.

I Israel gør det sig særligt gældende, at landet i betydeligt omfang baserer sin landbrugs- og gartneriproduktion på intensiv

kunstvandring, der er helt ude af balance med geografiske og klimatiske forudsætninger - over halvdelen af landets territorium er ørken. Hertil kommer et forbrugsmønster som i vesten, hvor især bosætterne har et tårnhøjt forbrug.

Vand - årsag til krige i Mellemøsten

Ikke krige, terror eller revolutioner, men vand kan for alvor ændre Mellemøsten. Hertil kommer, at risikoen for, at tørke eller landenes egne reservoirer tømmes, kan føre til intern uro, således som det skete i Syrien forud for borgerkrigen i 2011.

Kontrol over vandressourcerne har været livsvigtige i Mellemøsten siden historisk tid, og er indgået i de zionistiske ekspansionsplaner i Palæstina. Siden Israels grundlæggelse i 1947 har adgangen til vandressourcer stået højt på dagsordenen, fx til den vandrige Litani-flod i Libanon.

Omkring 1960 påbegyndte Syrien vandafledningsprojekter af kilderne i Golan-højderne. Herved ville vandstanden i Jordanfloden falde, og Israel ville komme til at mangle vand. Det udviklede sig til militære træfninger langs grænsen og luftangreb på de syriske vandafledningsprojekter. Stridighederne eskalerede, og blev i 1967 brugt af Israel som påskud til at starte 6-dags-krigen, der førte til erobringen af Golan-højderne og Vestbredden.

Forbruget - Israelerne – bosætterne

Israelerne mangler forståelse af de klimatiske og geografiske forhold de lever under. Vandforbruget er så stort, at vandspejlet i Tiberiassøen siden 2004 er faldet med over 5 m. Israelerne vander løs for at få landet til at ligne noget andet, end det, det er - takket være den zionistiske drøm om "den blomstrende ørken". Med afsæt heri accepteres det, at gartneri og landbrug sluger over 60 pct. af vandforbruget, selvom det kun bidrager med

5 pct. til bruttonationalproduktet. Husholdningerne er med 30 pct., de næststørste vandforbrugere. Det svarer til, at hver israeler bruger 350-400 liter vand om dagen. (Eller tre gange så meget som et dansk gennemsnit).

På Vestbreddens mange bakketoppe ligger bosættelserne, der året rundt har adgang til billigt statsstøttet vand til swimmingpools, græsplæner og bilvask. Forkælelsen af bosættelserne er med til at så splid i forhold til de israelere, der lever i de ikke-besatte områder, for her er der af og til vandmangel, der fører til overvejelser om at begrænse forbruget generelt. Ikke langt fra bosætternes grønne græsplæner må palæstinensere klare husholdningen med vand fra en ti liters plasticdunk, som de har hentet flere hundrede meter borte. Menneskerettighedsorganisationen B'Tselem vurderer, at israelerne sætter sig på 80 pct. af al grundvand, mens palæstinenserne må klare sig med de sidste 20 pct. Det skønnes også, at ca. 200.000 palæstinensere på Vestbredden har svært ved at skaffe sig dagligt vand. Det truer deres almene sundhedstilstand, erklærede Amnesty i oktober 2009. Selv i byer, der er forbundet til vandnetværket, tørrer hannerne ofte ud. Ved at begrænse adgangen til vand, forringes ikke alene mulighederne for at opbygge en værdig tilværelse, der sker også en krænkelse af menneskerettighederne.

Kilde: Bjarne Riisgaard; Politics and International Relations, London School of Economics, 2009 "Troubled Waters-Palestinians Denied Fair Access To Water". [Kampen om Palæstinas vand \(palaestina-info.dk\)](http://palaestina-info.dk)

Da Vestbredden blev besat, kom områdets vandressourcer under militær administration. End ikke Oslo aftalerne ændrede på misforholdet.

Palæstinenserne fik kun kontrol over en begrænset del af vandressourcerne. Siden er mange palæstinensiske brønde enten blevet ødelagt, eller udtørret.

Desuden er palæstinenserne helt afskåret fra Jordan-floden på grund af den militære sikkerhedszone.

Bygningen af muren mellem Vestbredden og Israel blev udført, så de vigtigste udvindingsmuligheder kom til at ligge vest for muren, dvs. i forhold til 1967-grænsen, hvilket kan få betydning hvis Israel en dag rømmer Vestbredden.

Yderligere er situationen i Gaza langt mere kritisk. Her er simpelthen ikke grundvandsressourcer nok. Vand skaffes derfor bl.a. via dyre israelske vandforsyninger, suppleret med begrænsede mængder af-saltet havvand og forurenset, dårligt rensset grundvand.

Palæstinenserne lever under stedse mere reservatlignende forhold, med vedvarende forringelse af det fysiske miljø, og udpining af de naturlige ressourcer. Men også under en åbenlys de-facto etablering af et nationalt-religiøst-chauvinistisk samfund med tydelige racistiske træk.

Alternative vandplaner

Israel og Tyrkiet har indgået en aftale om "vand for våben". En sådan aftale er ikke holdbar i længden, for det vand, Israel modtager kommer bl.a. fra Eufrat og Tigris, hvilket fører til vandmangel i Syrien og Irak.

De begrænsede ressourcer i Israel kræver, at forbruget omlægges, og at der skæres ned overalt.

Det kræver et opgør med sin egen zionistiske selvforståelse om den blomstrende ørken, om en levevis på højde med vestens, samt at forbruget kan øges uden hensyn til palæstinenserne, naboerne og ikke mindst til miljøet.

Naturligvis er der teknologiske muligheder for at øge forbruget. Det gælder fx opførelsen af ét af verdens største afsaltningsanlæg på Middelhavskysten med en kapacitet på 625.000 m³ havvand i døgnet til rent drikkevand, som derefter pumpes direkte ind i Israels omfattende vandtransportsystem. Restriktioner og genbrug af industrispildevand har været en succes, men ikke for husholdninger og landbrug. Landets overlevelse afhænger som sagt af, at der kan skaffes en større og mere stabil vandforsyning fra områder i Mellemøsten, der er udenfor Israels rækkevidde. Det er her, den zionistiske stræben efter Eretz Israel rækker ud efter vandet i bl.a. Eufrat.

Olie og Gas

Olie og gas er "Vestens livsblod."

Som i det øvrige Mellemøsten spiller både produktion og transport af olie og gas en central rolle. For Syrien er det adgangen til transport og udskibning ved Middelhavet, der giver landet sin betydning. Syrien er ikke nogen stor producent af olie og gas, men landet ligger som nævnt som et næsten uomgængeligt transitland for olien.

Olien er den vigtigste eksportvare for Syrien. Den, der kontrollerer olien fra Mellemøsten, har et absolut trumfkort i den globale økonomiske og politiske magtkamp. USA, Europa og Japan kan ikke leve uden adgang til Mellemøstens olie. Adgangen via Iran blev efter præstestyrets magtovertagelse i 1979, hvor Irans epoke som den næststørste olieeksportør, brat afsluttet.

Siden har Iran forsøgt at opretholde sin olieeksport via selskaber, der er uafhængige enten statsejede eller private, og de har fundet nye handelspartnere bl.a. i Kina.

USA har i de sidste mange år via deres boykot politik forsøgt at lægge flest mulige hindringer i vejen for Irans handel og transport. Men i Irans konflikt med Vesten om landets atomprogram har den islamiske republik et våben, som der ikke findes modtræk til: Evnen til at blokere den mest strategiske flaskehals for olietransport i verden – Hormuz-strædet.

Det største forsyningsstop på oliemarkedet indtraf i forbindelse med Iraks invasion i Kuwait i august 1990. Den situation ønsker ingen af parterne tilbage. De seneste år er der indgået aftaler, der har løsnet grebet om Iran, men så længe der ikke er fundet en løsning på ”atomvåben” spørgsmålet, vil USA fortsat søge at presse Irans økonomi.

En eskalering af konflikten kan føre til en væbnet konflikt. En krig mod Iran vil på samme tid give Vesten mulighed for et pres mod Kina, som i dag køber meget olie og naturgas i Iran. Kina kan ikke leve med, at Vesten opnår total kontrol med regionens olie og gas.

Oliens betydning for USA's involvering.

Allerede i 1990 omkring opstarten af krigen mod Irak pegede den amerikanske øverstkommanderende under Irakkrigen i 1991, general Schwarzkopf, under en senatshøring, på USA's olieinteressers centrale placering i USA's Mellemøstpolitik:

”Mellemøstens olie er Vestens livsblod. Det forsyner os med brændstof i dag, og idet den udgør 77 % af Den Frie Verdens kendte oliereserver, vil området fortsætte med at forsyne os, når resten af verden er løbet tør....”

Det er anslået, at USA i løbet af 20 til 40 år, vil have udtømt alle sine økonomisk tilgængelige oliereserver, mens regionen omkring Den persiske Golf vil indeholde kendte oliereserver mindst hundrede år frem.”⁷

Dagligt transporteres der cirka en tredjedel af verdens olieforbrug⁸ gennem Hormuz - strædet i Den Persiske Golf. Olien fra Mellemøsten udgør ca. 40 % af den olie, der handles på det internationale marked og 33 pct af den daglige olieproduktion i verden. Ingen udviklede industrilande kan tåle at miste så store forsyninger med energi - mindst af alle de kriseramte, kapitalistiske økonomier i Nordamerika, Europa og Japan.

Oliens anden udvej Det betyder, at det opgør med regimet i Iran, som Vesten med henvisning til mistanke, om et ulovligt atomvåbenprogram i mange år har forberedt, det kan først blive en realitet den dag, Vesten har sikkerhed for, at Mellemøstens olie kan hentes ud ad en anden vej. Her er Syrien og Syriens opsplитning afgørende.

Mellemøsten råder over omkring halvdelen af verdens kendte oliereserver. Det er kun muligt at føre en olie- og gasrørledning ud til Middelhavet gennem enten Jordan og Israel eller gennem Syrien.

De olieproducerende arabiske regimer kan af politiske grunde ikke gøre sig afhængige af Israel, som de fleste af landene ikke anerkender - på grund af folkelig modstand mod den zionistiske stat.

⁷ [Demos Nyhedsbrev ”No blood for Oil.” nr. 75/76, 2003.](#) s. 18

⁸ [Vesten klar til at åbne olielagre 2012 \(borsen.dk\)](#)

Syrien er meget kritisk over for Israel som transitland for olien, de har meget dårlige erfaringer med Israel. Et Israel, der, som beskrevet, har besat og annekteret de afgørende syriske Golan højder, der både er frugtbare og som rummer store vandressourcer.

Assad-styret er nu allieret med Rusland og Iran. Rusland har sin eneste flådebase ved Middelhavet i Syrien, og landet er dermed blevet et omdrejningspunkt for såvel transport af olie og gas, som for russernes adgang til havet. Flådebasen har prioritet så længe russerne ikke kan afløse en havn med en luftbåren teknologisk løsning. Vesten ønsker at bryde den alliance for at inddæmme Ruslands magt i regionen. Vesten ønsker at bryde alle Assad-styrets og Syriens alliancer.

*Flådebase i havnen i Tartus i Syrien for russiske og syriske krigsskibe.
www.pres.com*

Imperialisme og globalisering

Imperialismen er faktisk ikke andet end det stadium af kapitalismen, hvor denne er nået op på et vist kvantitativt udviklingstrin, hvis følger er kvalitative ændringer eller forandringer i dens virke og i dens udvikling som helhed”.

(Pierre Jaleé, udgivet af Demos 1976.)

Koncentrationsbevægelsen - monopolerne.

Den kapitalistiske verdens stadigt mere omfattende koncentrationsbevægelse har gennem de sidste mange årtier betydet en øget dannelse af monopoler, der har søgt nye markeder, både for nye ressourcer men også for øget omsætning globalt – en globalisering. De nationale eller internationale aftaler og strukturer kan ikke længere - i tilstrækkelig grad - aftage industrivirksomhedernes produktion og heller ikke de økonomiske investeringer som monopolerne og bankerne har brug for, for at opretholde profitraten.

Udvikling af finanskapitalen

Bankernes og virksomhedernes ændrede roller.

Koncentrationen af kapital finder ikke kun sted indenfor den industrielle sektor. Den udvikling har lige siden det 19. århundrede også fundet sted indenfor banksektoren, hvor den har virket som en saltvandsindsprøjtning på investeringsbankerne.

Investeringsbanker er specialbanker, som hovedsageligt får deres kapital til at yngle ved at investere dem i så stort antal forskellige selskaber som muligt.

Hermed kan de sikre sig kontrollen over selskaberne. Handel, industri og finansmagt smelter sammen.

Det samspil har over tid udviklet sig til overnationale og multinationale selskaber, der understøtter en verdensorden, der øger liberaliseringen af varehandelen og letter kapitalens frie bevægelser. De får frit spil til at forestå og organisere den ”ny verdensorden”.

I efterkrigstiden voksede en uovervindelig politisk frigørelsesbevægelse frem i de koloniserede lande. Bevægelsen satte Asien og Afrika i brand, og resulterede efterfølgende i at størsteparten af de tidligere kolonier opnåede en formel frigørelse. Formel - fordi undertrykkelsen og udbytningen af de lande, som vi har kaldt ”den tredje verden” fortsatte som den hidtil har gjort i ly af nationale regeringer. Regeringer, der oftest er underlagt den fortsatte imperialisme og indrettet efter den nye ”orden”, som neokolonialismen har skabt.

Verdens politimand

Det lykkedes USA - på trods af Befrielsesbevægelserne i 1970'erne - at skabe et billede af landets indsats i verden som en garant for fred og økonomisk udvikling. Det betød, at en række lande tillod USA at indtage en rolle som ”verdens politimand”, der havde til opgave at sikre de enkelte landes integritet og udvikling. Det var som at bede ræven, vogte høns.

USA benyttede positionen til at udbygge deres militære og økonomiske magt. En række lande har siden gjort oprør mod USA's dominans, og i nogle lande har revolutionære bevægelser fået fodfæste og har fået smidt amerikanerne midlertidigt på porten. USA opererer dog fortsat bag kulisserne i store dele af verdens tidligere kolonier og hævder at de områder i verden hører ind under deres ”ansvarsområde”.

USA opfatter eks. vis. en række asiatiske lande og en række af Stillehavets øriger som deres territorium. Vi kan nævne Sydvietnam, Sydkorea, Guam i Stillehavet eller Filippinerne med deres ca. 700 øer. Desuden agerer de fortsat som ”verdens politimand”, når de optegner de nye verdenskort. Her er Syrien og Mellemøsten inddelt og tilpasset efter USA's og Israels behov og verdensbillede.

Neokolonialismen.

Kampen for neoliberalismen - kolonialismens arvtager - og dens globale koncentration og dominans leder os hen til de økonomiske kriser som vi oplevede det i 2008.

Vi blev vidner til de efterfølgende indgreb for at redde finansmarkedet på lønmodtagernes bekostning.

Kampen om nye markeder øgedes, og en række aftaler blev indgået for at løsne de begrænsninger og aftaler, som de eksisterende mindre markeder gennem årene har forsøgt at beskytte sig med.

Da krisen rammer Wall Street og den globale finanskapital, søges der efter fornyelse og nye projekter. Øget investering og produktion i alle sektorer efterlyses. Her spiller olien i de arabiske lande en afgørende rolle. Investeringer i våben og teknologiudvikling henter sikker profit. Våben og teknologiudvikling kan lægge skinnerne for krige og konflikter. Status er, at Irak og Afghanistan ligger i ruiner efter invasionerne, og der gøres forsøg på at trække sig tilbage og overlade genopbygningen til de lokale folk. (Skrev vi i 2017)

Obama fik i sin anden regeringsperiode opgaven - at få gang i arbejdspladser og standse USA's opslidende og udsigtsløse politik overfor de pågældende lande.

Han må derfor tage den diplomatiske kamp med én af de store spillere i Mellemøsten - Iran. Han skal forsøge at få forhandlet en aftale - om Irans atomprogram og indstilling af de økonomiske blokader af Iran - igennem. Og en olieaftale skal på plads.

Dét politiske arbejde kan han ikke løse, uden at komme på kant med Israels forestillinger om en position som hovedaktør i magtkampen mellem Iran, Saudi-Arabien og Qatar. Han står overfor drømmen om opdeling af Irak og Syrien og drømmen om et Storisrael.

Krigen i Syrien.

November 2017 var Syrien ved at være befriet for ISIL, AlNusra og andre jihadistiske grupper. Ifølge ”International Organisation for Migration” (IOM), som også har Danmark som medlem, var over 700.000 flygtninge vendt hjem til deres byer i årets syv første måneder. Det afgørende slag fandt sted, da storbyen Aleppo blev indtaget af regeringshæren støttet af russiske fly ved årsskiftet 2016-17.

I året 2017 er alene 405.000 flygtninge vendt hjem til denne by. På trods af den massive mediedækning om hensynsløse bombninger og drab på civile ved indtagelsen af byen, tyder det ikke på, at de hjemvendte anser regeringshæren som en trussel. Men krigen i Syrien fortsætter.

De kurdiske brikker

Det er vanskeligt for USA at få øje på hvem de og Nato skal støtte i de mange kampe der er ved at sønderrive Syrien.

Betydelige områder i det nordlige Syrien er blevet indtaget af kurdiske styrker medens Aleppo igen er overtaget af Asads hær, efter massive bombardementer i 2016.

Senest september 2017 er ISIS's selvudråbte kalifat-hovedstad Raqqa indtaget af kurderne. Det skete med støtte fra de USA-tropper, som i strid med folkeretten, uden om FN og trods Assad-styrets protester blev sat ind i Syriens olierige regioner ved årsskiftet 2016.

Kort tid forinden, i august, udtrykte USA's tidligere udenrigsminister, Henry Kissinger, sit ønske om en opsplitning af Syrien gennem en "balkanisering". Dette kunne sikre en kontrol med det olie- og råstofrige Nord i samarbejde med de kurdiske styrker.

Samtidig med indtagelsen af Raqqa i Syrien er de kurdiske Peshmerga-styrker blevet fordrevet fra den vigtige oliecentral Kirkuk i nabolandet Irak - af irakiske regeringssoldater - støttet af selv samme USA.

I april afsluttede NATO-partneren Tyrkiet en militær - operation, der fordrev såvel IS som kurdiske enheder i en enklave nær grænsen i Idlib-provinsen og afskar kurderne i Minjab og øst for Eufrat-floden fra de områder, de kontrollerer i det nordvestlige Syrien.

Idlib, den 14. provins i Syrien, nordøst grænsende op til Tyrkiet.

Kurdere er flygtet mod grænselandet op til Tyrkiet.

Syrien grænser op til Irak i øst, Jordan mod syd og Libanon ud til Middelhavet

Tyrkiets intervention betød, at Assad-styrkernes fremmarch efter generobringen af Aleppo blev standset.

Dette voldsomme kaos tegner konturerne af, hvad der fortsat kan vente det syriske folk. Og ikke mindst kurderne i Syrien, som i deres stræben efter selvbestemmelse endnu engang ligner den brik, der efterlades i imperialismens magtspil. Under krigen i Syrien, der begyndte i 2011, er over 330.000 mennesker blevet dræbt. Rusland, Tyrkiet og Iran har udarbejdet en aftale om fire sikre zoner i Syrien, hvor konflikten skal nedtrappes. (Ritzau 2017)

Freden er ikke vundet for Syrien. Dertil kræves en politisk løsning, uden den kunstige opdeling af det arabiske Mellemøsten, som de europæiske stormagter tidligere havde gennemført. Og selv derefter står kampen for social retfærdighed og selvbestemmelse tilbage. Der skal findes en fred udenom imperialisterne. Rusland har stillet et forslag!

Ruslands forslag ” En folkekongres”.

Rusland trådte ind i krigen i 2015 efter USA´s og NATO´s direkte militære intervention i 2014 og efter anmodning fra den syriske regering. Præsident Putins talsmand, Dmitrij Perskov, har senest annonceret, at ”et forslag om en folkekongres for alle Syriens etniske grupper er et fælles initiativ, som Rusland og andre lande aktivt drøfter og fremmer”. (*Jyll.Posten /Ritzau/ Reuters, 20.10, 2017*)

Giftgas og Mediekrige

Hvem stod bag giftgasangrebet i byen Khan Sheikoun i Idlib-regionen?

Den 7. april i år sendte USA 59 Tomahawk - missiler mod den syriske Assad-regerings luftbase i Al Shayrat. Årsagen var et giftgasangreb i byen Khan Sheikoun i Idlib-regionen, hvor syriske fly ifølge USA´s præsident Trump brugte "forbudte kemiske våben".

Et angreb havde fundet sted, men det var uklart, hvornår og hvem, der stod bag. Syriens udenrigsminister Walid al-Moualem oplyste, at hans regering ikke kunne drømme om at bruge kemiske våben mod "sit eget folk". Provestlige journalister undrede sig over, hvilken nytte Syriens regering skulle have af giftgasangrebet.

I Danmark roste statsminister Lars Løkke præsident Trump indgreb i konflikten med et missilangreb mod Syriens flybase ”Al Shayrat”. På det tidspunkt var det ikke verificeret, hvem eller hvad, der stod bag giftgasangrebet i Khan Sheikoun.

Men flere danske politikere incl. enkelte medlemmer fra Enhedslisten spillede med på mainstream-pressens drejebog,

hvor Assad og Putin var skurkene. Det kunne have været relevant, at de havde undersøgt, hvilke beviser statsministeren havde i sagen og hvilken forklaring, der måske ville vise sig at være den rigtige?

Enhedslisten kom med flg. udsagn: "Brug af giftgas er en forbrydelse, og de ansvarlige bør stilles til ansvar. Enhedslistens krav må derfor være, at Danmark arbejder for, at det bliver relevante FN-organer, der skal undersøge, hvem der er ansvarlige for giftgas-episoden". www.Enhedslisten

USA modsatte sig kategorisk Ruslands og andre landes opfordring til, at FN "on location" undersøgte hændelserne i såvel Khan Sheikoun som i Al Shayrat. USA havde allerede foretaget det omtalte missilangreb, som gengældelsesaktion.

Det er et faktum, at Assad-styret allerede i 2013-14 havde indvilliget i at aflevere sine kemiske våben. Danske fragtskibe deltog i operation RESCYR, hvor disse våben blev udskibet. Russiske flådefartøjer bistod og eskorterede fragtskibene,

FN's vurdering.

Siden har en FN-kommission konkluderet, at Syriens regering angiveligt stod bag giftgas-angrebet. Uvildigheden af denne vurdering er dog fortsat til diskussion. Det er tidligere i historien set, at uvildige oplysninger var både bestilte og forkerte eksempelvis ved krigens start i Irak.

Lige meget hvad, så kan Assadstyrets overtrædelser af aftaler mod anvendelse af kemiske våben ikke retfærdiggøre USA's modtræk: at sende missiler ind over Syriens flybase Al Shayrat. "Syrien er, uanset om du synes om Assad, en suveræn stat, og skal respekteres som sådan ud fra folkeretten! Det er helt

utilstedeligt at udøve selvtægt overfor Syrien. USA har med deres bombning begået en krigsforbrydelse! Den ene krigsforbrydelse kan ikke godtgøre den anden!" note⁹

Human Rights Watch

Organisationen Human Rights Watch har udgivet flere rapporter om kemiske angreb i maj 2014, april og juni 2015 samt september i 2016 og senest i foråret 2017. I organisationens seneste rapport bliver det dokumenteret, at de syriske regeringstropper har udført kemiske angreb i november og december 2016 under de sidste kampe omkring byen Aleppo.

Angrebet afvises, som nævnt, af den syriske regering og russerne, og de rejser anklager mod USA, der påviser, at angrebene er foretaget af USA eller af deres allierede.

Note Enhedslisten ¹⁰

Kritik af FN Rapport

En nyere FN-rapport, der fordømmer Syriens påståede brug af sarin, modtages som neutral og troværdig, men kan blot være krigspropaganda fra belastede FN-bureaukrater. Mange vil gerne tro, at når FN undersøger hændelser, så er FN neutral, og mere troværdig end når der er tale om regeringer. Tillid til FN-organer er ikke mere mulig - uanset hvilken uafhængighed FN end måtte have haft engang. Dette er især relevant i forbindelse med den seneste "undersøgelse" af brugen af kemiske våben i den syriske krig. Med tiden er der sket et kollektivt kollaps i FN-organernes uafhængighed.

⁹ Genèvekonventionen fra 1925, som Syrien har underskrevet, forbyder brugen af kemiske og biologiske våben i krig.

¹⁰ www.org.enhedslisten.dk. Medlemsblad debat 1. maj 2017

Den internationale bureaukrat, der kommer på tværs af USA og Israel, kan enten forvente at blive fyret eller ydmyget, mens de, der spiller spillet, kan leve livet bekvemt som en "respekteret" diplomat.

Disse realiteter er kun kendt af få amerikanere, der stadig har tiltro til den "FN-undersøger", der fordømmer visse lande - de, der allerede er udsat for negativ amerikansk propaganda. Førende amerikanske medier behandler sådanne FN-undersøgelser med stor seriøsitet, og ser på enhver tvivler som en outsider. I de få tilfælde, hvor en modig menneskerettighedsbureaukrat kritiserer Israels behandling af palæstinenserne, da tolkes FN's undersøgelser som anti-israelske fordomme, og nedgøres derfor.

I langt de fleste tilfælde stemmer FN-rapporter overens med USA's propaganda, og da retter amerikanske journalister aldrig et kritisk øje mod kvaliteten af de fremlagte kendsgerninger, eller ser på, om der er brister i logikken. Det skete senest i begyndelsen af september, hvor en ringe underbygget FN-rapport anklagede den syriske regering for et påstået angreb med giften sarin d. 4. april. Et vægtigt modsvar, der dementerede konklusionen om, at syriske krigsfly havde kastet en sarin bombe, blev givet til OPCW¹¹.

Den blev fejlet af bordet af FN's undersøgere, og ignoreret af de større amerikanske medier. Hvad der måske er det mest problematiske, er, at disse forudindtagne FN-rapporter bruges

¹¹ Organisationen for forbud mod kemiske våben er en mellemstatslig international organisation som arbejder for gennemførelse af Konventionen om kemiske våben, blandt andet ved kontrol og destruktion af kemiske våben. Organisationen har 189 medlemsstater.

til at retfærdiggøre stærkere landes aggressionskrige mod svagere. I stedet for at være et bolværk for at beskytte de magtesløse mod de mægtige, som FN-charteret har som intention, har FN-bureaukratiet vendt dette noble formål på hovedet, og muliggør den allerstørste internationale forbrydelse - aggressionskrigen¹².

Aleppo – og ”de hvide hjelme”s troværdighed.

Jeg er dybt berørt af den desperate situation for den syriske civilbefolkning, især i Aleppo, erklærede udenrigsminister Anders Samuelsen (LA) ved overrækkelsen af 20 millioner kr. til de såkaldte Hvide Hjelme i december 2016. Det skete netop da ISIS terroristernes positioner i den østlige del af millionbyen Aleppo i nord stod for at falde og blive indtaget af Assad-styrets regeringssoldater.

De Hvide Hjelme kalder sig en civil redningstjeneste. Adskillige kilder anfører noget andet: Ifølge Syriens-eksperten Tim Anderson¹³

er organisationen stiftet af den britiske lejesoldat og medlem af de britiske specialstyrker SAS, James Le Mesurier i marts 2013. Han har været ansat af det private ’sikkerhedsfirma’ Olive Group og senere det berygtede Blackwater-Academy og har ifølge den britiske journalist Vanessa Beely¹⁴ deltaget i tvivlsomme NATO-operationer i lande som Bosnien, Kosovo,

¹² Consortiumnews.com. “How US Pressure Bends UN Agencies. Af Robert Parry
www.consortiumnews.com 8. september 2017

¹³ Tim Anderson fra Australien, bl.a forfatter til studiet ‘The Dirty War in Syria’, Oct 2016,
[Interview with Dr. Tim Anderson, author of 2016 book ‘The Dirty War On Syria’ - New Cold War: Know Better](#)

¹⁴ Ifølge Vanessa Beeley bliver De Hvide Hjelme finansieret af organisationen Purpose Inc., der støtter en USA-intervention i Syrien mod præsident Assad. Firmaet ejes af finansmogulen George Soros, der sin tid var engageret i de provestlige "farverevolutioner" i Ukraine og Georgien.

Irak, Libanon og Palæstina. Ifølge Nyhedsmediet VICE News mødtes en leder af De Hvide Hjelme, Raed Saleh og James Le Mesurier, med medlemmer af FN's Sikkerhedsråd og EU-diplomater den 18. maj 2015 for at argumentere for en flyveforbudszone (for syriske kamp- og civile fly over dele af Syrien). En sådan ville give USA og de allierede frie hænder til at bombe overalt¹⁵.

Ifølge Vanessa Beeley bliver De Hvide Hjelme finansieret af organisationen Purpose Inc., der støtter en USA- intervention i Syrien mod præsident Assad. Firmaet ejes af finansmogulen George Soros, der i sin tid var *engageret* i de provestlige "farverevolutioner" i Ukraine og Georgien.

Da den danske regering sammen med bl.a. Enhedslisten bevilgede de 20 millioner kr. til "Hjelmene", havde USA allerede bevilget 145 millioner kr. "Det er mærkeligt, at Danmark så naivt understøtter al-Qaedaes søsterselskab, De Hvide Hjelme. Disse opererer kun i Al Nusra/Sham og andre oprørskontrollerede områder, og fotograferes sammen med saudisk- og amerikanskfinansierede lejesoldater" har den norske religionsforsker Hanna Nabintu udtalt.

Og videre:" Jihadistgrupper, herunder ISIS/Daesh-lejesoldater, er ved at miste grebet om Øst-Aleppo, hvor titusinder af civile er ved at blive reddet af Syriens regeringstropper. Har ingen i Danmark set billederne? Får I ikke adgang til andet end censureret materiale?" spørger hun.

¹⁵ USA har dog - med eller uden aftale om flyveforbudszone – foretaget angreb på regeringsstyrker og angreb mod ISIS m.fl. med omfattende civile tab. De angreb har danske fly deltaget i.

Fredsforskeren Jan Øberg fra TTF-stiftelsen var som én af ganske få skandinaver på stedet, da Aleppo blev indtaget af regeringshæren. Han udtalte: ”Det ville være godt hvis Nikolaj Villumsen (Enhedslistens daværende udenrigspolitiske ordfører, red.) og udenrigsminister Anders Samuelsson vidste bare lidt om, hvem De Hvide Hjelme også er – nemlig en organisation, der arbejder på at få - en flyveforbudszone – der vil være første skridt i retning af storkrig og regeringsforandring – at vælte Assad og håne FN”.¹⁶

DR- dokumentar forsvare de hvide hjelme.

Den danske journalist Nagieb Khaja, der stod bag en DR-dokumentaren om De Hvide Hjelme i Aleppo, kaldte kritikken af dem for en "nedrig kampagne. De Hvide Hjelme er på ingen måde en trussel mod andre. De redder liv, de tager ikke liv". Fakta er dog, at mens ISIS-terroristerne hærgede, henrettede og afstraffede i de østlige bydele, var den danske regering og medierne ret tavse om civilbefolkningen dér.

Men med regeringshærens indtog blev Aleppo og byens civile befolkning et omfattende internationalt anliggende og for hele den vestlige verdens officielle kredse og deres medier inklusive Danmarks.

December 2016 blev der arrangeret fakkeltog i flere byer med prisværdig støtte til civilbefolkningen, men også voldsomme angreb på Assad-styret og Rusland. UNICEF indsamlede 5,3

¹⁶ Kilder: (Hanne Nabintu Herland, Jan Øberg, VICE News, Tim Anderson: 'The Dirty War on Syria', Vanessa Beeley: 'White Helmets: War by Way Of Deception'/ Arbejderen 6.12.2017)

millioner kr. til børnene i Aleppo, og denne humanitære gestus er da forhåbentlig også kommet børnene dér til gode via FN-organisationen. Mediedækningen var enorm.

Men det forblev en gåde i DR-dokumentaren og alle andre nyheds- og baggrundsindslag, hvordan der blev givet frit lejde til terrorister fra ISIL, al-Nusra og andre, der ønskede at forlade byen under regeringshærens indtog. Eller hvem, der stillede de busser til rådighed, der transporterede tusinder ud af den østlige bydel og til to byer i Idlib-provinsen.

Der var mange civile ofre i Aleppo. Det er der overalt i Syrien!

Mosul i Irak. I og omkring den irakiske by Mosul var USA og dets NATO allierede samtidig i gang med et ekstremt fly- og artilleribombardement, som kostede tusinder af civile liv. Angrebene stod på i 10 måneder og er først for nylig afsluttet med en form for irakisk regeringskontrol. Ikke mindst her har USA-bombardementer kostet civile liv.

Det er blevet kritiseret, at de amerikanske styrker har fået helt frie hænder, og der er indkommet rapporter om irakiske regeringstroppers overgreb på religiøse og etniske civilgrupper i byen.

Allerede den 30. marts, 2017 skrev Point of View, International (POV): "Det britiske *The Telegraph* bragte 12. marts en rapport, hvor en indbygger citeres for at forklare, at den amerikansk ledede koalition: "tilsyneladende nu dræber flere end ISIS". Og videre: "Amnesty International har også i en lang kommenteret rapport påpeget, at den irakiske regering har et stort medansvar for de civile tab, fordi man bad indbyggerne blive hjemme.

Organisationen påpeger, at både terroristerne og koalitionen kan være i konflikt med krigens love, som påbyder, at der skal tages større hensyn til civile end man tilsyneladende nu gør".

Ingen "redningstjeneste" fra Hvide Hjelme her. Ingen særindsamlinger. Intet medie - show.

Aleppo var fokuspunkt for regeringen og de logrende medier, fordi den reelle fjendes - Assad-regeringens - aktiviteter skulle retfærdiggøre Danmarks egen krigsindsats og bortlede opmærksomheden fra de civile ofre, som denne indsats ved USA's side kostede.

I april gav daværende forsvarsminister Peter Kristensen (V) danske fly lov til at angribe IS, selv om man på forhånd vidste, at det ville koste civile irakere eller syrere i livet.

"Et paradigmeskift i dansk militærhistorie", sagde Amnesty International's juridiske rådgiver, Claus Juul.

Nok så vigtigt var det, at Aleppo har/havde fem millioner indbyggere, og dermed er Syriens største - og måske ældste - by. Tæt på vigtige olie- og gaskilder. Det slag, der befriede byen for ISIS - terrorister viste sig at være afgørende for at rydde landet for jihadister og bringe USA i defensiven. USA og konsorter er nu militært på retræte i Syrien. I denne situation har fremtrædende amerikanske politikere igen talt for en opsplitning af Syrien i etniske eller religiøse enklaver (som tidligere nævnt). – "Det bedste resultat, som jeg vil foretrække at se i Syrien, er et opbrudt og balkaniseret land med mindre autonome regioner" sagde, tidligere udenrigsminister under Nixon og Gerald Ford, Henry Kissinger for nylig på Ford School of Public Policy ved universitetet i Michigan.

Forinden, i juli, udtalte Det Hvide Hus' talsmand ifølge ABC News, at "mens vi ser et skift i momentum på slagmarken til fordel for Bashar al-Assad, vil han efter vores vurdering aldrig komme til at regere over hele Syrien igen". (ABC News/ Arbejderen 8.8.2017).

Foto: Karam al-Masri © Scanpix fra DR Nyhedsbrevet:

Aleppo efter kampe mellem oprørs -og regeringsstyrker -2016

Talrige udmeldinger fra USA og dets partnere - den danske regering indbefattet - om en 'løsning uden Assad', sætter fokus på en vigtig del af strategien for USA's og dets partneres interventioner og de seneste militære angreb.

USA's angreb på Assad-flybasen i Al Shayrat, nedskydningen af et regeringsfly den 18. juni og flere andre angreb, giver ubestrideligt en støtte til ISIL-terroristernes og al-Quaeda/alNusra-ekstremisternes aktivitet.

Igen den 16. september angreb USA og dets NATO-koalition de syriske regeringsstyrker i den sydlige by Deir ez-Zor. Byen som den syriske hær i september 2017 havde generobret efter 3 års belejring af islamistiske grupper.

To danske fly deltog i angrebet, som blev kaldt en ”fejltagelse”. Men det er i så fald ikke den første. Syriens præsident, Bashar al-Assad udtalte, at de luftangreb, der i weekenden havde ramt syriske styrker, viser ”stigende støtte til terrorister fra de lande, der er imod Syrien”.....”Det seneste eksempel på dette er den åbenlyse amerikanske aggression mod en af den syriske hærs positioner i Deir ez-Zor, som var til gavn for ”Daesh”, siger Assad med brug af en anden betegnelse for Islamisk Stat.”
(Ritzau/ TV2 Nyheder 19.9.2017)

Det samme gælder Israels flyangreb på Assad-styrets stillinger i såvel Golan-højderne, som ved Masyaf i det vestlige Syrien i begyndelsen af september i år, og senest på en militær stilling øst for Damaskus den 16. oktober.

Også den libanesiske Hizbollah-milits, der støtter Assad-styret, er blevet ramt adskillige gange. Siden konfliktens start i 2011 har Israel foretaget næsten 100 militære angreb på- og over syrisk territorium

De mest frugtbare dele af Syriens Golan-højder har siden 1967 været ulovligt besat af Israel og er blevet koloniseret af mere end 20.000 bosættere. Titusinder af syriske arabere flygtede i 1967.

Der fandtes ikke direkte bevis på, at Israel træner og bevæbner ISIS, men allerede i december 2016 meldtes om, at Israel gav materiel støtte og logistisk hjælp over grænsen til unavngivne ’oprørere’ i det sydlige Syrien.

Vi mener, det er i Israels interesse at øve indflydelse i de syriske landsbyer nær grænsen, sagde den israelske general Amikam Nurkin i en kommentar. (*Information d. 12.12 2016 og Berl. Tidende d. 7.9.2017, o.a*)

Kurdernes rolle

I Syrien har de nordlige og nordøstlige dele af landet, der i høj grad er beboet af kurdere, stor interesse på grund af omfattende olie-, gas- og fosfatforekomster m.m.

Erdogan-regimet i Tyrkiet vil aldrig tillade reel kurdisk selvstændighed og holder som før nævnt en enklave i det syriske område besat.

Den 17. oktober meddelte talsmænd for Syriens Demokratiske Styrker (SDF), at ISIS's selvudråbte hovedstad i dets såkaldte kalifat, byen Raqqa, som nævnt, var blevet indtaget. Det skete efter næsten ét års belejring. Byen ligger 120 km øst for Storbyen Aleppo, som Assads styrker indtog ved årsskiftet 2016-17 med hjælp fra russiske fly.

Det er karakteristisk, at dagen efter nedkastede amerikanske C17 transportfly de første 45 tons våben og ammunition til SDF, som er officiel regeringshær i den selvstyrende kurdisk - dominerede region Rojava. I dag kalder regionen sig Democratic Foundation of Northern Syria - et sekulært, demokratisk og føderativt Syrien.

Siden SDF's dannelse har USA været udenlandsk hovedsponsor for dem – og fra konfliktens start også for de kurdiske YPG/ Peshmerga styrker. USA begyndte først at sende regulære hærenheder til Syrien i efteråret 2016.

De udråbte grænser for Vestkurdistan (Rojava)

Claimed borders of Western Kurdistan (Rojava)

Det skete samtidig med, at ISIS og al-Nusra jihadisternes for alvor begyndte at miste terræn til først og fremmest Assads styrker, men også til SDF/YPG i nord.

Indrykningen i Kirkuk skete kort efter, at kurderne havde udråbt deres egen stat i Nordirak inklusive den olierige by Kirkuk. Det centrale problem for kurderne vil stadig være, at heller ikke USA og dets allierede - nu som før - vil tilstå kurderne nogen form for reel selvbestemmelse over det attraktive område.

De får ingen nationale garantier fra dem der 'støttede' dem. Tvært imod åbnes de kurdisk-beboede regioner op for fortsat udbytning - ikke mindst fra NATO-landet Tyrkiets side. Dette vil også ske i de kurdiske områder i Syrien. De kurdiske og kurdisk-dominerede styrker - tilknyttet Democratic Syrian Assembly (DSA) har alle tætte bånd til PKK.

Det kurdiske parti er på USA's selvdråbte terrorliste. Men de er, som det fremgår, støttet af USA. USA's taktiske støtte til

disse kræfter, søges sløret ved under ét at kalde dem Syrian Arabic Coalition, selv om ingen andre lokale aktører bruger denne betegnelse. Retorikken har naturligvis også til hensigt at mørklægge det midlertidige modsætningsforhold til - og den stiltiende forståelse med – NATO-partneren Tyrkiet om, at det er ren taktik.

Helt grotesk er Israels angivelige støtte til det udråbte Kurdistan i det nordlige Irak: "Israel støtter det kurdiske folks legitime stræben efter at få deres egen stat", udtalte premierminister Benjamin Netanyahu den 13. september i år.¹⁷

Israel har interesse i olien fra såvel det nordlige Syrien som fra Kirkuk-regionen i Irak. Israel ønsker også adgang til vandressourcerne i nord – i bedste fald hentet ud fra et eller flere kurdiske reservater, som USA og Israel – og også Tyrkiet - kontrollerer.

Masoud Barzani, der den 29. oktober annoncerede sin afgang som præsident for Den Kurdiske Regionale Regering (KRG) i Nordirak, er og har været en pro-vestlig aktør. Han trak sig tilbage en måned efter folkeafstemningen om et Kurdistan i denne del af Irak.

Han kom som leder af Kurdistans Demokratiske Parti (KDP) til magten i denne region efter USA's intervention i Golfkrigen og den efterfølgende invasion i Irak i 2003.

Det skete med støtte fra Vest-magterne, og Barzani har haft samtaler med såvel fhv. præsident George W. Bush som med flere vesteuropæiske ledere og magthaverne i Saudi Arabien. Og nu har han trukket sig fra posten! Barzani var præsident for den kurdiske region i Irak fra 2005 til 2017.

¹⁷ *The Jerusalem Post* 17.9.2017 m.fl.

Klasseforskellene er store i de kurdiske områder. I 2017 anslås arbejdsløsheden til at omfatte 20 % af befolkningen, mens 30 % lever under fattigdomsgrænsen. Omvendt besidder knapt 9.000 forretningsfolk betydelige værdier. Barzani-familien selv anslås at være god for adskillige milliarder dollars.

Skal kurderne opnå reel national/ regional selvbestemmelse må de alliere sig med de arbejdende folk og forskellige etniske grupper både i Syrien, Irak og Libyen for at frigøre sig selv og landet fra imperialistisk, zionistisk og anden aggression og

udbytning.

Præsident George W. Bush byder Masoud Barzani velkommen til det ovale kontor I det Hvide Hus tirsdag d., 25 oktober 2005 i møde med pressen.

Vi flytter nu fokus fra brændpunktet Syrien, og begrundet vores politiske perspektiv; at imperialismen uophørligt vil finansiere og føre krige af både økonomiske og strategiske årsager. At de fører en krig uden ende. Når en konflikt er ophørt, vil en anden træde i stedet. Befolkningernes behov og evt. forhåbninger vil der blive ladet hånt om. Vi vil beskrive den endeløse krig og dens årsager.

War Without End

Det Militærindustrielle Kompleks

Det militær-industrielle kompleks betegner de sammenfaldende interesser og det efterfølgende samarbejde mellem industri og militær. Det samarbejde, der sammenflettes og udgør en kolossal magtfaktor i de imperialistiske krige og konflikter samt hos de politiske beslutningstagere.

Det er et kompleks, hvor det ikke længere er muligt at skelne nationale, internationale, strategiske, politiske eller økonomiske interesser fra hinanden. Komplekset er blevet en trussel mod demokratiet.

Våbenfirmaerne, militæret og forskningen har deres særlige profitinteresser i oprustning og krig, der sikrer udvikling og salget af militært isenkram. Det gælder både krigsmateriel og varer, der er udviklet i den militære forskning, men som både har militær som civil anvendelse.

Idag er den elektroniske udvikling så hurtigt accelererende og anvendelig i krigsindustrien, at det ikke længere vil være muligt at begrænse kompleksets indflydelse og magt uden en total ændring af eksisterende kapitalistiske strukturer og aftaler.

Eksempelvis - har den amerikanske helikopterproducent Bell Textron etableret et af to europæiske vedligeholdelsescentre i Danmark i Billund Centeret vil kunne sørge for vedligeholdelse af Bell-typerne 206A/B, 206L samt 505. Bell Textron producerer militære helikoptere i Texas-byerne Fort Worth og Amarillo. Se mere om centeret s.94

USA's største våbenproducenter og aftagere.

Lockheed M. Kamrad drone – overvågningsdrone

USA har stadig verdens største militærbudget, det er mellem 8 til 10 gange større end Ruslands budget (2017).

Den indtil videre totalt dominerende militærindustri udgøres af de store velkendte firmaer som Lockheed Martin og Raytheon, Boeing og General Electric, de største våbenproducenter og våbenudviklere. Se mere s. 88

Industrien er afhængig af en ”vedvarende krig” A War Without End.

Det har indtil dato været en kvalitet, at et våben har været afprøvet på mennesker før kontrakter indgås, derfor har bl.a Danmark længe indkøbt afprøvede våben. Et af de lande, der i små halvtreds år har afprøvet alle former for overvågning, registrering, slagkraft, præcision m.v er Israel. De har afprøvet en række våbentyper i årtiers aggressioner overfor den palæstinensiske befolkning. Israel er, udover at være en betydningsfuld central for afprøvning af våben én af de største kunder hos USA's våbenfirmaer.

Pentagon og NATO – landene er store og sikre aftagere. Saudi Arabien er aftager.

Desuden har forskellige lande været modtagere af amerikanske våben – afhængig af deres politiske position. Der findes ikke mange konflikter og krige, hvori amerikanske våben ikke er indgået. IS-kæmpere har haft amerikanske våben ligesom Iran, Irak og Libyen. Våbenindustri og våbenudvikling er en storkapitalistisk business, som ”must go on”. En præmis, der er fuldt og helt accepteret af medspillerne i det militærindustrielle kompleks.

Forsvarsalliancen NATO, under ledelse af USA, fyrer op under en evig krigscyklus, der styres af en mindre håndfuld våbenfabrikanter. De tjener enorme summer på den endeløse krig som føres. Krigens forretningsmænd, der har etableret sig på den politiske scene, dirigerer politikere og besætter demokratiet.

Omstyrtning af regimer

De nye teknologier.

Krigene har raset i Mellemøsten og ikke mindst i Syrien de sidste årtier. Præsident Bush, våbenproducenter og CIA sammensatte i begyndelsen af det tyvende århundrede en plan til omstyrtning af regimer bl.a i Mellemøsten. Planen omfattede krige og konflikter i Irak, Libyen, Libanon, Syrien, m.fl. Og det kunne aflæses i våbensalget.

I perioderne mellem 2006-2010 og 2011-2015 steg 89 våbenimporten i Mellemøsten med 61 procent, skriver det svenske forskningsinstitut SIPRI. De oplyser, at antallet af væbnede konflikter i verden fortsat stiger. I følge research fra

Uppsala Conflict Data Program var der 50 væbnede konflikter i 2015 mod 41 i 2014. Stigningen skyldes primært IS, der erobrede nye territorier i 12 lande.

SIPRI omtaler væbnede konflikter, ikke krige, og de opsummerer, at de væbnede konflikter betyder færre menneskeofre. De nye ledere forsøger at undgå konventionel krig og fører i stedet krig fra computerrummet. Her bliver den nye elektroniske forskning og udvikling af nye præcisionsvåben afgørende for, hvordan konflikten/krigen forløber og hvem, der sidder tilbage med adgangen til de ressourcer, som en stor del af krigene handler om.

Så lad os se på, hvem der er de store magthavere og de nye våben de bidrager med til krige og konflikter?

F-35 Lightning II er femte generations kampfly, der har avanceret udstyr, der bl.a gør den næsten usynlig for radaren, og gør den i stand til at aktivere operationer og inddæmme evt. fjender på jorden. F-35 Lightning II vil erstatte de tidligere kampfly for det amerikanske luftvåben, flåden og marinekorpsen samt finde anvendelse hos en række andre lande i verden bl.a Danmark.

De 6 største

Nr. 1 Lockheed er et globalt aerospace, forsvars-og sikkerheds samt et yderst avanceret teknologiselskab med verdensopspændende opgaver. Firmaet er skabt af det tidligere Lockheed Corporation og Martin Marietta i 1995. Det har hovedkvarter i Bethesda, Maryland og i Washington DC-området, og har desuden filialer over hele kloden. Lockheed Martin står blandt andet bag transportflyet Hercules, som også det danske flyvevåben benytter. Desuden har virksomheden udviklet kampflyet F-35 Lightning II, et flyprojekt, som involverer flere nationer. Danmark er med i projektet og har bidraget med både kapital og teknologi.

Lockheed Martin beskæftiger idag 135.000 folk verden over. Firmaet solgte i 2011 for 206 mia. kr. Lockheed Martin er det firma, der indgår det største antal militærkontrakter i verden. Ca. 80 % af deres produktion stammer fra salg til militæret. De er største leverandør til USA's militær. Regeringskontrakten med USA udgør 85 % (2009) af de samlede ordrer og de er støttet med ca.10 % direkte fra Pentagon. Lockheed Martin modtog i oktober i år en kontrakt på 131 millioner dollars fra U.S. Air Force for den nyeste produktion "Paveway II Plus".

F-35A Lightning II
med den laserstyrede
bombe under sig.
(LGB)

Denne paveway kan
med præcision føre
bomben frem til sit mål
via en GPS.

Nr. 2 Boeing – amerikansk.

Boeing er kendt for produktion af passagerfly. Men Boeing har en stor våbendel. 46 procent af omsætningen stammer fra produktion af våben. Boeing blev stiftet i den nordvestamerikanske by Seattle der havde virksomhedens største flyfabrikker. Hovedkvarteret er placeret i Chicago. De mest kendte militærprodukter fra Boeing er jagerflyene F-18 og F-15, kamphelikopteren AH-64 Apache og bombeflyet B-52 (Kendt fra Vietnamkrigen).

Nr. 3 BAE Systems er britisk.

BAE Systems er resultatet af mange virksomhedsfusioner. Virksomheden er ikke ret kendt uden for den militære verden. De har hovedkvarter i London. Virksomheden havde i 2011 indtægter på 166 mia. kr. 95 procent af BAE Systems indtægter stammer fra våben. De mest kendte produkter fra BAE Systems er jagerflyet ”Eurofighter Typhoon”, som virksomheden er medproducent af. Også jagerbombeflyet Tornado var virksomheden med til at udvikle og producere. Desuden er BAE Systems i øvrigt involveret i næsten alle områder inden for våbenproduktion lige fra hangarskibe over missiler og til kampvognsdele.

Nr. 4 Raytheon.

Raytheon har hjemme i den amerikanske delstat Massachusetts, og får 90 procent af sine indtægter fra våben. I 2011 solgte virksomheden våben for 128,5 mia. kr. Raytheon står blandt andet bag en lang række missiler bl.a. krydsermissilet Tomahawk¹⁸.

¹⁸ Missilet har en rækkevidde max 2500 km affyres fra havet flyver lavt og går underradarerne. Missilet blev anvendt ved USA's bombeangreb i 2017 i og var rettet mod Shayrat-luftbasen i Homs-provinsen i Syrien.

Raytheon er leverandør til NATOs og dermed Danmarks landbaserede og det skibsbaserede missilforsvar. De avancerede radarsystemer er ligeledes Raytheons specialitet. De leverer systemer til næsten alle former for militærteknologi, sensorer og elektronisk krigsførelse. Raytheon har hovedkvarter i Waltham, Massachusetts. De havde i 2012 en omsætning på 150 milliarder kroner.

Raytheon har ligesom Lockheed udviklet præcisionsbomberne, men det var som nævnt Lockheed, der fik den store ordre på den nyudviklede laserstyrede fremføring af bomber. Raytheon spiller en central rolle - som rådgiver - ved leveringer til NATO¹⁹.

Nr. 5 Northrop Grumman er amerikansk. Virksomheden ligger i West Falls Church i delstaten Virginia få kilometer fra Pentagon, Kongressen og Det Hvide Hus. I 2011 solgte Northrop Grumman våben for 122 mia. kr. Virksomheden får 81 procent af sine indtægter fra salg af våben. Grumman er særlig storspiller ved levering af udstyr til den amerikanske flåde.

Nr. 6 General Dynamics – er amerikansk.

General Dynamics hovedkvarter ligger også i West Falls Church, Virginia. I 2011 solgte General Dynamics våben for 135,7 mia. kr. Virksomhedens mest kendte produkt er jagerflyet F-16, som også Danmark, som bekendt, har benyttet. General Dynamics står desuden bag væsentlige dele i USA's primære kampvogn M1 Abrams, og er ligeledes storleverandør til den amerikanske flåde.

¹⁹ Ved NATO-konferencen 2017 i Paris, hvor regeringer, militær og ledere fra industrien var forsamlede, deltog tre eksperter fra Raytheon i tilrettelæggelsen af debatten vedr. temaet *NATOs og Europas kommende missilforsvar*.

Krigen fra oven.

Droner som våben.

Udviklingen af avancerede droner, der kan overtage traditionelle kampfly - opgaver, har i flere lande stået på i 10 år og vil fra 2030'erne resultere i en lang række droner, der teknologisk ligger milevidt fra de eksisterende droner. Det rejser spørgsmålet om, hvorvidt udviklingen af dronerne i løbet af de næste 20 år kan føre til luftkrige mellem subsoniske stealthdroner på størrelse med kampfly?

US Navy samarbejder i øjeblikket med flere konkurrerende producenter om at udvikle en delvist autonom kampdrone på størrelse med et F-16.

Blandt deltagerne er Northrop Grummans X-47B, der med sin Pratt & Whitney F100-220U turbofan motor er blandt de få droner med en kraftig nok motor til at lette og lande på et hangarskib. X-47B ligger i konkurrence med prototyper som Lockheed Martins Sea Ghost og General Atomics' Sea Avenger. Målet er en bevæbnet, subsonisk drone med lav radarsynlighed, der kan flyve længere, end en pilot kan udholde. Det vil for X-47B sige små 3.900 km, næsten dobbelt så langt som et af de nyere F-35.

De nye droner bliver udviklet hovedsageligt til rekognoscering, men de kan udstyres med våben til både bombetogter og luftkamp. Droneudviklingen i våbenindustrien vil understøtte den udvikling, som vi har set med over tusinde af droneangreb over Pakistan fra 2004-18 og over Afghanistan nåede antallet af luftangreb anført af den amerikanske regering op på 13,074.

Angreb, hvor befolkninger er totalt forsvarsløse, hvor de lever i frygt for, hvad der kommer uventet fra luften.

Hvor soldaterne overhovedet ikke kommer i kontakt med de mennesker, der rammes. Hvor krigen er blevet et spil ved et skrivebord.

Den anvendelse af teknologien passer alt for godt ind i det militærindustrielle kompleks, hvor magthaverne ikke konfronteres med deres ofre, men kan forblive i deres kontorer.

Den udvikling går også meget fint i tråd med Præsident Bush plan for omstyrning af ”ondskabens akse” Således som det er planen lige nu i Syrien, og som vi allerede har set det i Irak, Iran, Libyen og Afghanistan. Alle lande er totalt destabiliserede og lagt i ruiner. De råder endnu ikke over droner og elektroniske våben. Men fremtiden kan give dem adgang til våbnene - afhængig af deres politiske fjelighed.

Aldrig før har luften over en konfliktzone været så tæt pakket med droner som i Syrien –Israel og USA dominerer.

Dronerne anvendes til at spionere og overvåge til at foretage taktiske angreb, og til mere strategiske formål, f.eks at *”pille enkelte mistænkelige personer ud”*. Dronerne kan være produceret bl.a i Irak, Rusland, Danmark og USA.

Flere lande arbejder på højtryk med at sende kampdroner på vingerne.

Det syriske regime er selv begyndt at benytte iransk byggede militære droner. Den civile drone kan opbygges til militært formål. En drone er i bund og grund en platform for den teknologi, der installeres.

Den militære anvendelse af droner er vokset markant over de seneste 15 år. Præsident Bush foretog ca. 50 angreb indtil sin afgang i 2009 medens præsident Barack Obama gennemførte over 563 angreb med droner i Pakistan, Somalia og Yemen i sin præsidentperiode fra 2009-2017.

Når det kommer til anvendelsen af militære droner, er konflikten i Syrien særligt værd at bemærke. Dronerne spiller en væsentlig rolle i de amerikanske og britiske luftangreb, men koalitionsstyrkernes droner ikke længere de eneste i luften.

De russiske styrker råder i dag over næsten 2.000 droner, hvoraf mellem 70 og 80 menes at befinde sig i Syrien.

Inden for det sidste år er islamiske styrker også begyndt at angribe koalitionsstyrkerne med billige, kommercielle droner bevæbnet med granater og hjemmelavede sprængladninger.

Desuden har der været episoder, hvor droner er blevet bragt til Syrien af danske IS - krigere. Droner, der er blevet samlet på stedet, men hvor delene er danskproducerede.

Den amerikanske journalist og forfatter til flere fagbøger om militærteknologi, James R. Chiles, beskriver i tidsskriftet *Air & Space Magazine* situationen således: *”såfremt parterne i Syrien ikke er villige til at risikere at miste piloter og kampfly mod fjendens luftforsvar, kan droner i stedet ende med at føre an i kampen om luftherredømmet”*.

Danmark og elektronisk krigsførelse.

Droner til civilt brug vinder frem overalt i verden, og der kommer hele tiden nye eksempler på, hvordan de ubemandede luftfartøjer kan benyttes både civilt og militært.

Men udviklingen af droneindustrien er et omdrejningspunkt for våbenproducenterne.

Danmark er med sit testcenter i Odense blevet en central spiller i NATO når man tager Danmarks størrelse i betragtning.

Indtil maj 2017 har *UAS Denmark* været drevet af HCA Airport og Odense Kommune. Centeret rummede testcenteret og Det danske Droneindustrinetværk med omkring 150 medlemmer.

Navnet er nu "*UAS Denmark – internationalt testcenter og klynge*" og fungerer som internationalt drone-testcenter for både civile og militære formål.

Basen for arbejdet er fortsat Hans Christian Andersen Airport i Odense. Et internationalt testcenter med nem adgang til luftrum.

Danmark har markeret sig som leverandør af elektronisk krigsmateriel under indtryk af den danske elektronikindustri høje teknologisk stadi. Og Danmark har tidligere kunnet stille sig til rådighed for droneudviklingen både militært og civilt – på det forskningsmæssige område og ved afprøvning og testning. Ambitionen er, at centeret kan danne ramme for international droneresforskning og samarbejde med verdens største våbenproducenter.

Danmark forsøger derfor at holde sig førende inden for anvendelse og udvikling af droneteknologi og har planlagt en dronestrategi for tre forskningscentre.

De tre forskningscentre er placeret på Syddansk, Aalborg og Aarhus universiteter. Tilsammen skal de udgøre en national droneresforskning infrastruktur ved navn *UAS - ability*.

På forskningssiden er *Danmarks Tekniske Universitet DTU Space* formentlig længst, hvad angår udvikling af droner.

Aalborg Universitet har sammen med DTU fået store bevillinger til udvikling af droner til maritimt brug indenfor de sidste par år.

I Aalborg er forskere i gang med at undersøge, hvordan man kan videreudvikle og udbygge den lokale våbenindustri i forbindelse med droneresprojekterne. Denne sammensmeltning af eksterne bevillinger, industrier, militær, og statsmagten begrænser den frie forskning, og den fri debat. Og retningen og resultaterne kommer først til offentlighedens kendskab lang tid efter beslutninger er taget. *Folkestyrets indsigt og indflydelse er minimal.*

I december 2015 mødtes ni danske våbenfirmaer, heriblandt SkyWatch, UAS, Falck Schmidt Defense Systems og Systematic, med den amerikanske kampflyproducent Boeing på Langelinje Pavillonen i København. Her fik våbenindustrien stillet ordrer i udsigt for 28 milliarder kroner, hvis det blev Boeing, der skulle levere Danmarks nye kampfly.

Også Terma nød godt af Boeings forsøg på at gøre sig attraktivt forud for valget af, hvem der skal levere Danmarks kommende kampfly. I maj underskrev Terma og Boeing en ordre på 100 millioner kroner.

Det blev ikke Boeing der fik kontrakten, men som nævnt Lockheed M.

I september 2017 underskrev Terma* en ny aftale om at fortsætte med at levere dele til Lockheed Martins Joint Strike Fighter-kampfly. Aftalen har en værdi af op til 1,6 milliarder kroner og har potentiale til at løbe frem til år 2038.

Om Lockheed Martin har givet en række store ordrer til de danske våbenproducenter for at få ordren på de 27 kampfly, kan vi kun gisne om. Men det står klart, at der vil blive givet tilkøbsordrer til danske virksomheder ved indgåelse af kontrakter med de amerikanske virksomheder.

*Den danske lovgivning om ikke at producere våben til krigsførende nationer overtrædes af f.eks. Terma, der bl.a. leverer dele til de fly, som Emiraterne bruger til at bombe i krigen i Yemen. Myndighederne underkendes. Man ser gennem fingre med at våben leverandører afgøre, om noget er i rigets interesse eller ej. Og hvis det er det, så kan man omgå bestemmelserne i lovgivningen om ikke at levere våben til krigsførende nationer.

Danmarks forsvarsstrategi

Danmarks statsminister Lars Løkke Rasmussen gav i foråret 2016 Ambassadør Peter Taksøe – Jensen til opgave at undersøge landets udenrigs – og forsvarspolitik. Taksøe-Jensens rapport bidrog til at cementere billedet af ikke mindst Rusland som en strategisk modstander, som Danmark bør bidrage til at bekæmpe med alle midler. Taksøe-udredningen nævner ikke med et ord, at NATO's militærudgifter er 10 gange større end Ruslands, som langt fra har en økonomisk og militær styrke til at sætte kurs mod en militær konfrontation med USA og dets europæiske allierede. Det fjendebillede passede fint ind i statsministerens forestilling om at følge Præsident Trumps krav om, at de europæiske lande skulle yde det anbefalede 2 % bidrag til NATO. Et krav der skulle opfyldes, før USA var parate til at give deres bidrag ved evt. optrapning af konflikter med Rusland. Danmarks bidrag placerer landet på 17. pladsen i Nato - alliancen med 1,17 af BNP, svarende til ca. 20 mia. kroner.

Der skal forhandles nyt forsvarsforlig gældende fra 2018, og vi har allerede set, hvordan Danmarks strategi har skiftet kurs. Nye skræmmekampagner sættes i gang og nye fjendebilleder tegnes op i Europa. Der bevilges milliarder til militæret. Bevillinger, der tages fra velfærdsområder.

Flykøb: Danmark overvejer og har overvejet gennem de sidste år, at indkøbe kampflyet F-35 Lightning II som erstatning for F16 fly.

Kyndige militærstrateger har advaret Danmark mod købet og det tilkøb af ydelser og reservedele, som en sådan handel ville medføre. Begrundelsen er at fly af den størrelse og tyngde ville

være ude af produktion i løbet af de næste ti år, og USA ville i hvert fald ikke længere bruge den type kampfly. På den baggrund ville Danmark og de småindustrier, der havde fået tilkøbsordrerne stå uden et marked.

Men dansk erhvervsliv og forsvarskommandoen var ivrige efter aftalen, og eksperternes tvivl lyttede forsvarsministrene ikke til.

I Danmark har ingen vælgere taget stilling til den enorme sum, der skal anvendes til indkøbet for ca. 10 milliarder i 2015 priser. En række græsrodsorganisationer har protesteret imod militærets fremtidige indkøb.

Aktuelt har USA advaret Danmark om, at indkøbet vil blive meget dyrere end beregnet, måske af samme grund.

Masseproduktionen er sat på ”genovervejelse”.

NATO-opgaven i og omkring Syrien.

I 2013 udtalte daværende generalsekretær i NATO Anders Fogh at NATO ikke ville have nogen rolle i krigen i Syrien, medmindre der var tale om angreb på Tyrkiet.

I krigen mod terror har NATO fulgt USA's politik og spiller en aktiv rolle. USA har samlet opbakning fra over 50 lande i en international koalition, der bekæmper ISIL i Irak og Syrien.

Krigen mod Syrien

Krigen startede i 2011, da Obama, aftalte med lederen af CIA, at ”Assad skulle væk”.

Danmarks militære bidrag til koalitionens kamp mod ISIL består af: Et kapacitetsopbygningsbidrag på op til ca. 150 personer. Bidraget gennemfører kapacitetsopbygning i form af rådgivning, træning og uddannelse af irakiske styrker på Al Asad luftbasen i det vestlige Irak.

Desuden skulle Danmark støtte koalitionen med et radarbidrag, der yder luftrumsovervågning til støtte for koalitionens luftoperationer. Bidraget består af en mobil radar placeret på Al Asad luftbasen og op til ca. 30 personer, herunder operatører udsendt til Al Dhafra luftbasen i De Forenede Arabiske Emirater. Danmark har endvidere udsendt et stabsbidrag på op til ca. 20 personer til koalitionens hovedkvarterer.

Dansk udvidelse.

Den 19. april 2016 vedtog et bredt flertal i Folketinget desuden et nyt substantielt dansk militært bidrag bestående af et F-16 kampfly bidrag, et C-130J transportfly bidrag og et styrkebidrag omfattende specialoperationsstyrker. De nye bidrag har mandat til at operere i både Irak og Syrien.

Kampfly bidraget bestod af fire operative fly samt op til tre fly som logistisk reserve og omfattede op til ca. 110 personer. De danske kampfly var deployeret til Incirlik luftbasen i Tyrkiet, hvorfra de indledte deres operative opgaveløsning den 17. juni 2016. Bidraget returnerede til Danmark i midten af december 2016. Der blev gennemført både offensive operationer samt overvågning og informationsindhentning.

Transportfly bidraget blev tilknyttet til Ali Al Salem luftbasen i Kuwait i slutningen af juni 2016 og påbegyndte den operative opgaveløsning til støtte for koalitionen den 3. juli 2016.

Bidraget bestod af op til ca. 60 personer og fløj deres sidste mission i midten af december 2016.

Specialoperationsstyrken blev indsat i august 2016.

Styrkebidraget omfattende specialoperationsstyrker er aktuelt indsat i en træning-, rådgivning- og støtterolle på Al Asad luftbasen i Irak. Konflikterne blev omfattende, Islamisk stat blev den nye fjende og beskyldninger om krigsforbrydelser tog til.

Nato topmøde: ”Krigen mod terror” 2017.

Nu blev krigen i Syrien til krigen mod terrorisme.

På mødet i Bruxelles i 2017 blev NATO landene enige om en aktionsplan for at skærpe den internationale indsats mod terrorismen som nu var defineret som ISIL eller bare IS. (Islamisk stat.)

Aktionsplanen indebar:

Mere flytid med AWACS; mere informationsudveksling og luft til luft brændstoftopfyldning; NATOs medlemskab i the Global Coalition to Defeat ISIL; Oprettelsen af en ny terrorisme – efterretningscelle i NATOs hovedkvarter samt udnævnelsen af en koordinator for NATOs indsats i kampen mod terrorismen.

Men USA og NATO skaber ikke fred – men krige

AWACSs overvågningsfly er udviklet af Boeing. AWACS er en forkortelse for Airborne Warning And Control System, altså et luftbåret kontrol- og varslingsystem. Systemet består af et større fly med en roterende radarantenne monteret på ryggen og kabinen indrettet som kontrolcenter. Det er et unikt værktøj til at kontrollere et større luftrum og samtidig koordinere luftangreb og -kampe. Radaren rækker 250 miles (ca. 400 km). Det blev anvendt i Irakkrigen i 1990'erne (Operation Ørkenstorm)

Levering af Masseødelæggelsesvåben.

Forhindring af brug og produktion af masseødelæggelsesvåben:

Kemiske våben er udviklet til at pacificere eller dræbe mennesker. Der er en række forskellige våbentyper såsom blistergasser, nervegasser, tåregasser og psykokemiske stoffer og toksiner. Senest har det været Sarin, der har været brugt i Syrien.

Stofferne kan fremføres med bomber, fly og missiler. Kemiske våben må ikke oplagres, og umiddelbart er der ingen producenter at finde. Men for at hindre fremstilling af del - elementer må ethvert firma kontrollere deres varer for, om de kan blive misbrugt af terrorister eller våbenproducenter.

Nato opgave: kemiske våben i Syrien

I september 2013 indvilgede den syriske regering i et russisk forslag om, at landet skulle opgive sine kemiske våben. USA og Rusland nåede frem til en aftale for, hvordan de kemiske våben i Syrien skal bortskaffes. Se mere s. 70 m.v. om de seneste angreb med kemiske våben.

Transport af kemiske våben fra Syrien

Danmark deltager i FN-OPCW-missionen med at destruere Syriens kemiske våben. Folketinget sagde d. 19. december 2016 ja til, at Danmark bidrager substantielt til missionen med søtransport og et eskorteskib, bl.a Esbern Snare, et personbeskyttelseshold samt flytransport. Danmark skal samtidig i samarbejde med Norge lede den maritime transportoperation, som skal sejle de kemiske våben væk fra Syrien.

Finansiering af oprørerne.

Ved afslutningen af 2017, og ved denne bogs deadline må vi stille spørgsmålet:

Hvem understøttede oprørsbevægelsen og hvorfor og hvordan. Det spørgsmål har været rejst gennem de 7 år krigen har stået på - og det ser mere og mere ud til - at være et berettiget spørgsmål.

Træning af soldater og økonomisk støtte.

Der er og har -igennem længere tid -været viden om, at Jordan har trænet oprørere, der har deltaget i krigen i Syrien mod regeringshæren. Der er viden om at CIA under præsident Obama satte et uddannelsesprogram i gang for formodede syriske oprørere fra forskellige dele af landet.

Washington Post refererer aktuelt, at CIA har givet 6,5 milliarder kr. pr. år til rebeller/terrorister i Syrien og Irak.

Beløbet svarer til 7% af CIA`s års- budget.²⁰

Formålet skulle være at svække Irans position, Ruslands position, svække samarbejdet mellem Rusland og Kina og derigennem BRIKS landene.

Det står klart, at USA og Israel i næsten hele perioden har understøttet en række terror-organisationer i flere af landene i Mellemøsten. Og velkendt er det, at Saudi-Arabien fra krigens start, har mobiliseret unge, uddannet samt radikaliseret dem til at deltage i krig i Syrien. For Saudierne er magtkampen med Iran en ” hellig magtkamp”.

²⁰ note 19. <http://jinge.se/mediekritik/washington-post-cia-ger-1-miljard-dollarar-tillrebellerterrorister-i-syrien-irak.htm>

Hemmelige våbenleverancer.

I følge en række helt nye undersøgelsesrapporter foretaget af det bulgarske firma «“Investigating and Reporting Network” blev et helt netværk af ulovlige våbenleverancer afsløret for nylig.

Netværket blev anvendt af USA og dets allierede til at levere våben til terroristerne i Syrien. Denne virksomhed fortsatte trods præsident Trumps ordre om et stop for våbenleverancer i juli 2017. Leverancerne er foretaget gennem Tyskland – som tredjeland- hvilket ikke er lovligt. Tysklands regering er rasende.

Som et eksempel kan nævnes, at så sent som i september 2017 gik transporten fra Tyskland til øen Krk i Kroatien, en transport der blev anvendt til USA's våbenleverancer til Mellemøsten.

Våbnene har været anvendt til at føre krig mod civilbefolkningen, hvilket også er ulovligt.

Desuden er der ført bevis for, at rebellerne har modtaget kemiske våben. Det kunne ved en fejl læses på US. State Department's hjemmeside i en advarsel mod at rejse til Syrien. Hovsa. Det skulle offentligheden da vist ikke have fået oplyst.

Tyskland leverer også selv våben til formodede oprørere. Blandt køberne af tyske våben var især Saudi-Arabien og Qatar, som tyske oppositionspolitikere hævder, var og er en vigtig kilde til finansiering af Islamisk Stat. Desuden fører de to lande krig i Yemen. Avisen skriver, at boomet i salg af våben netop nu udgør den største stigning i 15 år. Ifølge den tyske avis blev der i 2015 solgt våben til eksport for 7,86 milliarder euro sammenlignet med 3,97 milliarder euro i 2014. Det svarer til henholdsvis 58,5 og 29,5 milliarder danske kroner.

Qatar alene købte for næsten 12 milliarder kr. ammunition, kampvogne og tungt artilleri fra Tyskland i 2015. Kilde: Welt am Sonntag. [Tysk våbeneksport fordobles efter omstridt salg til Qatar \(berlingske.dk\)](http://berlingske.dk)

Solidaritet med det syriske folk.

International solidaritet viser sig traditionelt ved, demonstrationer, møder og resolutioner. De meget komplicerede spørgsmål, der er rejst i forhold til krigen i Syrien, stiller omfattende krav til solidaritetsarbejdet. Og venstrefløjen er nødt til at arbejde både i og udenfor parlamenterne.

Vi må stille krav om alsidig humanitær hjælp til civilbefolkningen, formidlet gennem FN-organer eller pålidelige humanitære organisationer og lokale NGO'er. Vi må stille krav til fagforeninger og partier om at iværksætte indsamlinger og sende støtteerklæringer til de eksisterende progressive lokale fagforeninger og organisationer i Syrien.

To norske LO-repræsentanter fra Trondheim skriver om dette: "I september 2017 deltog vi på en konference i regi af WFTU (World Federation of Trade Unions, red.), GFTU (General Federation of Trade Unions, Syrien red.) og ICATU (International Confederation of Arab Trade Unions, red.) i Damaskus. Det var en international fagbevægelseskonference med omkring 50 faglige organisationer og forbund og ca. 200 deltagere. Hovedparolen var solidaritet med syriske arbejdere, det syriske folk, og kamp mod terrorisme og imperialistisk intervention.

Vor erfaring efter deltagelse i konferencen, samt efter utallige møder på og udenfor konferencen, er at opslutningen om prioriteringerne ovenfor er stor. I en samtale med den libyske delegation opsummerede lederen af deres delegation formålet med deltagelsen på konferencen således: "vi vil gøre, det vi kan, for, at det som skete med Libyen ikke gentager sig i Syrien"

Venstrefløjen i Danmark skal stille krav til den danske regering om

- At Danmark stopper deltagelsen i interventionen i Syrien, Irak og Libyen - militært, logistisk og materielt.
- At Danmark undlader at følge ” Israel – USA-planen” for Mellemøsten.

Men Danmark har parkeret sin selvstændige udenrigspolitik hos USA og i NATO. Den politik skal ændres! Den debat må venstrefløjen rejse.

Løsning på krigen

Forslaget om en medborgerkonference kan evt. løse op for en aftale, der indeholder et 'kompromis' mellem Assad-regimet, kurdere og andre mindretal om at befri Syrien for den imperialistiske intervention.

En tilnærmelse fra Assad - til de etniske grupper og mindretal i og omkring Syrien vil være påkrævet, for at de kan forenes om en antifascistisk føderativ ordning, hvor stat og religion er adskilt.

Afslutning

Den imperialistiske og endeløse krig har nu hærget i Mellemøsten i flere årtier. Brændpunkt Syrien illustrerer, hvor mange og forskelligartede interesser og krigsdeltagere, der er i spil. Vi har med bogen ønsket at illustrere den kompleksitet, der splitter Mellemøsten. En kompleksitet, der har givet anledning til mange hurtige udsagn om krigens og konflikternes karakter uden noget kvalificeret grundlag.

Som det ofte er sagt - er sandheden det første offer i krigen. Det betyder konkret, at vi må være meget kritiske overfor samtlige nyhedsmedier, der bringer omtale af krigen og fronterne. Var det en borgerkrig, nej er vores svar, det er en imperialistisk krig udkæmpet af fremmede magter på syrisk jord. Vi har med bogen valgt at få sat fokus på de anti-imperialistiske og anti-militaristiske aspekter, da de er nærmest fraværende i diskussionen om krigen i Syrien og de øvrige lande i Mellemøsten. Og hvis ”den endeløse krig” skal ophøre, så kræver det en stærk alliance – båret af accept af de kapitalistiske landes store ansvar. Vi vil ikke underkende, at præsident Assad har ansvar for at have kastet sit land ind i en krig. Han er en diktator, der straffer sine politiske modstandere uden skelen til menneskerettighederne. Han har tilegnet sig en personlig rigdom, der intet har med hans embede, som folkevalgt, at gøre.

Hans styre står for korruption og nepotisme. Han har sønderbombet store dele af sit eget land. Samtidig må vi erkende, at han er valgt af det syriske folk og havde planlagt et valg i 2012 for at underbygge sin position i Syrien. Og han havde indledt en række tiltag for at forbedre økonomien i landet.

Han har forsvaret sit spinkle demokrati mod USA's mellemøstalliance med Israel. Begge militære stormagter med geopolitiske interesser i området. Spørgsmålet rejser sig, om der var nogen eller noget, der skubbede et oprør ud over kanten og startede stedfortræderkrigen? Som politiske modstandere har regeringen kæmpet både mod IS og Al Qaeda og Kurdere – alle understøttet af Israel og USA og NATO-landene. Syrien har måske Rusland, Iran og Kina som støtter i krigen.

Der er ingen af de nævnte lande, organisationer og regeringer, der kan sige sig fri for at have bombet uskyldige mennesker, forfulgt politiske modstandere, eller samlet store økonomiske gevinster ved at være part i krigen. Og de står alle parat til at tage deres del af de eventuelle rigdomme, der findes i Syriens jord, dets geografiske beliggenhed og dermed deres strategiske placering. Vi har med bogen ønsket at bidrage til en øget forståelse af krigen i Syrien og en række andre lande i Mellemøsten. Syrien er her anvendt som et eksempel for krige og konflikters karakter i dag. Vi bidrager med at udpege kapital og monopoler som ”moderen” til konflikternes omfang og karakter.

Forståelsen af de imperialistiske krige forudsætter en indsigt i, hvem og hvad der tjener på krigen. Det er som hovedregel svært at få øje på.

Vi har ganske kort forsøgt at udpege de strukturer og de firmaer, der ”nyder godt” af krigene, og som aldrig deltager ved fronten eller udsættes for hverken droneangreb eller kemisk krigsførelse, men som sidder godt skjult bag politisk diplomati, skattely og virksomheders glasfacader.

Firmaer, hvis våben og teknologiudvikling samt økonomiske prioriteringer, har gjort det muligt at føre krigen ud i landsbyer og byers beboelseskvarterer fra en PC. Det perspektiv vil vi med denne bog introducere i sin helhed. Og vi håber bogen vil være til inspiration for alle de mennesker, der ønsker en fredelig verden, hvor udbytning, konflikter og overgreb ikke betragtes som en del af hverdagen.

De menneskelige omkostninger og materielle ødelæggelser har været enorme i Syrien.

Her foto fra Azaz i Syrien tilbage i 2012.

Fotos og baggrundsmateriale

Forsidefoto:

Bagside foto:: US AirForce, TSgt. Fernando. Serna,

<https://commons.wikimedia.org>.

Alle fotos om våbenfirmaernes produktion er hentet på firmaernes hjemmesider. Kort over Syrien er hentet på Wikipedia og Internettet.

Avisartikler: fra Jyllandsposten, Information, internettet, faktalink.dk, Klassekampen no.v. Pål Steiner, Dagbladet Arbejderen, Washington Post, Welt am Sonntag.

[https://www.theguardian.com/world/2016/feb/23/ John Kerry says partition of Syria could be part of 'plan B' if peace talks fail | Syria | The Guardian](https://www.theguardian.com/world/2016/feb/23/John_Kerry_says_partition_of_Syria_could_be_part_of_'plan_B'_if_peace_talks_fail) om balkaniseringen.

Øvrige kilder: Ugeavisen Ingeniøren, Hjemmesider fra krigens parter og våbenindustrien, Demos Nyhedsbreve samt love og aftaler vedr. våbenlovgivning og anvendelse af kemiske våben.

Kilder: CNN, Washington Post og Human Rights Watch. Danwatch. September 2016, note 18. <https://www.raytheon.com>, <https://www.lockheedmartin.com/us/products/pavewayIIpluslaserguidedbomb.html> og ShadowLand.

Brændpunkt Syrien

Brændpunkt Syrien Hvad er det vi er tilskuere til ? Borgerkrige, etniske opgør? Nej det er krige, der føres pr. stedfortræder af udefra kommende magter. Mellemøsten er i opløsning.

USA og vest-magterne trak de nuværende grænser lige efter 2. verdenskrig. De selvsamme grænser, forsøger de lige nu at nedbryde i Syrien og Irak m.v. De kalder det balkanisering

Og imellem tiden venter Israel på at trække nye grænser for et Storisrael. USA vil beholde rollen, som verdens politimand. Rusland kæmper for at opretholde den indflydelse og de ressourcer, som de allerede havde før Sovjetunionens sammenbrud og opløsningen af Warzavapagten. Og på den baggrund støtter de Bashar al-Assad.

Det syriske folk fik frataget det demokratiske oprør og fik i stedet den endeløse krig med militærindustriens finansiering af modsætninger, "militser" teknologi og medier . USA og Israel kæmper med alle midler på at holde Mellemøsten i imperialismens greb.

Red. Demos Dokumentationsgruppe. Årsskiftet 2017/18

